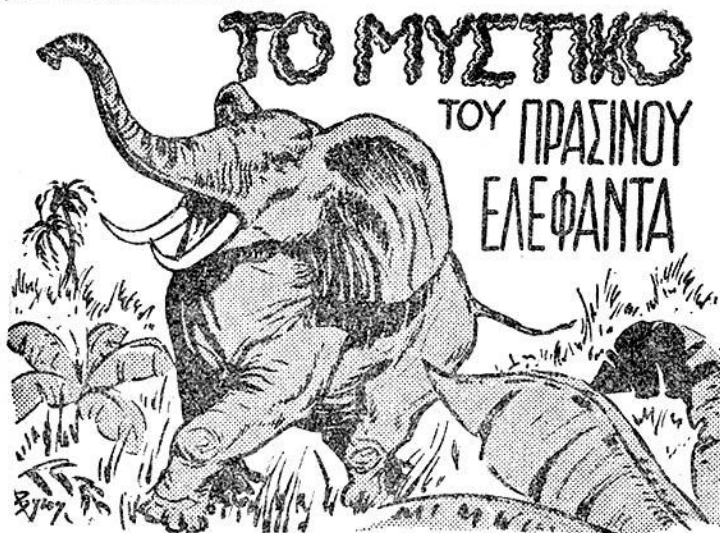

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

22

Τό Μυστικό του
Πράσινου 'Ελέφанта

Τὸ "Ονειρο...

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στις 'Ινδίες, σὲ μιὰ πυκνόφυτη περιοχή κοντὰ στοὺς πρόποδες τῶν 'Ιμαλαίων, πού εἶναι τὰ πιὸ ψηλά βουνὰ τοῦ κόσμου.

Στὴν ἄκρη τῆς ζούγκλας εἶναι χτισμένο ἓνα μεγάλο ξύλινο σπίτι μὲ πλατεῖα παράθυρα καὶ θεράντες, στηριγμένο ἐπάνω σὲ χοντροὺς πασσάλους ἀπὸ κορυμμοὺς δέντρων, πού τὸ κρατοῦν σὲ ὕψος ἑνὸς μέτρου ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους.

Εἶναι πρωὶ καὶ ἡ ζούγκλα εἶναι γεμάτη ἀπὸ χίλιους θυθόρους. Πουλιά κρᾶζουν ἢ τερετίζουν. Ἀγρίμια γρυλ-

λίζουν. Ζῶα βελάζουν ἢ μουγρίζουν. Κλαδιά σπάζουν καὶ θῶς κάποιο μεγάλο ἀγρίμι περνάει. Τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων ψιθυρίζουν ἁρμονικά, καθὼς περνάει ἀνάμεσά τους τὸ πρωῒνὸ ἀγεράκι.

Σὲ μιὰ θεράντα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι καθισμένη μιὰ μικρὴ συντροφιά, ἡ οἰκογένεια τοῦ δημοσιογράφου Τζιμ Μπάρτον, πού ἔχει πάει στὶς 'Ινδίες γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι καὶ νὰ θροῦν τὴν ἐλκαιρία τὰ παιδιὰ νὰ γνωρίσουν κι' ἄλλα μέρη.

Εἶναι ἐκεῖ ὁ Τζιμ Μπάρτον, ἓνας ἀθλητικὸς ἄντρας μὲ ἀνδροπρεπῆ χαρακτηριστικά, ἡ ὁμορφὴ γυναῖκα του "Ελσα, ὁ δεκατετράχρονος γιὸς τους Ντάνυ, μὲ τὸ πονηρὸ

μουτράκι του και τὰ ξυπνά μάτια, και ἡ ὁμορφὴ και χαριτωμένη κοροῦλα τους, ἡ Ντιάννα.

Εἶναι ἐπίσης ἐκεῖ ὁ Κοντοστούπης, ἕνας νάνος μὲ τὰ πιὸ κωμικὸ πρόσωπο και τὴν πιὸ φοβισμένη ψυχὴ τοῦ κόσμου, και ὁ Τσιπιτσιπ, ἕνα μικροσκοπικὸ τερατάκι μὲ μενάλιο ράμφος πουλιοῦ και ὄρθια μυτερά αὐτιά.

Ὁ Κοντοστούπης φλυαρεῖ ἀκατάσχετα, σαλεύοντας νευρικά τὴ μεγάλη ἀστεία μύτη του:

— Δὲ μοῦ ἀρέσει καθόλου τὸ ταξίδι μας αὐτό!, μουρμουρίζει ὑκρινιάρικα. "Ἐχω ἄσχημα προαισθήματα! Κάτι κακὸ θὰ μᾶς συμβῇ! Κάποιο μεγάλο κακὸ! Εἶδα τὴ νύχτα ἕνα περίεργο ὄνειρο...

— Μᾶς ἐξάλισες, Κοντοστούπη!, λέει κοροϊδευτικά ὁ Τσιπιτσιπ τὸ τερατάκι μὲ τὴ στριγγὴ βραχνὴ φωνή του. "Ἀρκετὲς σαπουνόφουσες μᾶς ἔχεις φουνίρει ὡς τώρα μὲ τὶς φανταστικὲς ψευτοπαλληκαριές σου! "Ἄν ἀρχίσεις νὰ μᾶς ἀφηγήσαι και τὰ ὄνειρά σου, καήκαμε!

— Τσιπιτσιπ!, φωνάζει ὁ Κοντοστούπης τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ. Σοῦ ἔχω πῇ νὰ βολώσης τὸ καταραμένο ράμφος σου και νὰ μιλάς ὅταν σὲ ρωτοῦν! Θὰ μὲ κάνης καμ μιὰ μέρα νὰ πάρω σπάγγο και νὰ σοῦ κλείσω γιὰ πάντα τὸ ράμφος δένοντάς το σφιχτά! Τσιμουδιά, λοιπόν!

...Ποῦ λέτε, εἶδα ἕνα ἄλλο-

κοτο ὄνειρο τὴ νύχτα. Περιπατοῦσα, λέει, στὸ δάσος! Εἶχα, λέει, ἕνα κυνηγετικὸ τουφέκι στὰ χέρια μου κι' ἕνα πιστόλι στὴ ζώνη μου! Τὸ δάσος, λέει, ἦταν λέει, γεμάτο θηρία, λέει! "Ἐνα λιοντάρι ὥρμησε, λέει, ξαφνικά ἐναντίον μου! Τότε ἐγώ, λέει...

Ὁ Τσιπιτσιπ τὸν διχκόπτει πάλι, λέγοντας κοροϊδευτικά: — Λέει, λέει, λέει, λέει λέει! Χά, χά, χά! Δὲν ξέρεις νὰ μᾶς πῆς τίποτα ἄλλο, Κοντοστούπη; Τί θὰ πῇ «λέει»; Ποιὸς «λέει»;

— Ὁνειρο τὰ λέει!, ἀπαντᾷ ἄγρια ὁ Κοντοστούπης.

— Ἀχά!, κάνει τὸ τερατάκι. "Ἐχουν στόμα, λοιπόν, τὰ ὄνειρα; Ντὲν τῷξερα αὐτό!

Ὁ Κοντοστούπης σηκώνεται τρέμοντας ἀπὸ θυμὸ.

— Θὰ σὲ πνίξω, βρωμοτέρας!, γρυλλίζει.

Κάνει νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον τοῦ Τσιπιτσιπ, μὰ σταματᾷ ξαφνικά. Τὰ μάτια του γουρλώνουν κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος τῆς ζούγκλας. Τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικά. Τὰ χεῖλη του τρέμουν.

— Αὐτός... αὐτός... αὐτός... αὐτός... ἦταν! Χρι... Χριστοῦ... λάκη μου! "Ἡ... καρ... καρ... δούλα μου πάει νὰ σπάσῃ! "Ωχ!

Οἱ ἄλλοι γυρίζουν ξαφνιασμένοι πρὸς τὸ μέρος ποῦ κυττάζει ὁ νάνος, μὰ δὲ βλέπουν τίποτα! "Ἀκοῦνε μόνο νὰ τρίζουν κλαδιά, πράγμα

ἀντελῶς συνηθισμένο γιὰ τὴ ζούγκλα.

— Τί ἔπαθες, Κοντοστούπη; ρωτᾷ με ἀπορία ὁ Τζίμ. Τί εἶδες καὶ κάνεις ἔτσι;

— Εἰ... εἶδα αὐτὸ ποὺ εἶδα καί... στ' ὄνειρό μου! Εἶδα τὸν... Πράσινο Ἐλέφαντα!

Ὁ Τσιπιτσιπ καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Τζίμ θάζουν τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, κάνει ὁ Ντάνυ. Μήπως εἶδες... πράσινα ἄλογα;

Ὁ Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος σὰν ψημένος ἀστακός.

— Γελᾶτε, ἔ; μουρμουρίζει. Κι' ὅμως εἶδα τὸ κεφάλι ἑνὸς πράσινου ἐλέφαντα νὰ προβάλλῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ δέντρα, ἀκριβῶς ὅπως στ' ὄνειρό μου!

— Μὰ δὲν ὑπάρχουν πράσινοι ἐλέφαντες! λέει ἡ Ντιάνα.

— Ὑπάρχουν! Τὸν εἶδα, σὰς λέω! Τὸν εἶδα καὶ στὸν ὕπνο μου, τὸν εἶδα καὶ στὸν ξύπνο μου! Ἀκοῦστε!...

Ἀφίνει τὸ κορμί του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ συνεχίζει με τὴν ἀνάσα πισσμένη:

— Ποὺ λέτε, ἓνα λιοντάρι ὤρμησε ξαφνικὰ ἐναντίον μου! Ἐγώ, σὰν τρομερὸς κινηγὸς ποὺ εἶμαι... Μὴν ξεροθήχεις κοροϊδευτικά, Τσιπιτσιπ, γιὰτὶ θὰ σὲ δεῖρω!... Σὰν τρομερὸς κινηγὸς ποὺ εἶμαι, δὲ χάνω τὴ ψυχραιμία μου. Λέω μέσα μου: «Μπορῶ νὰ τὸ σκοτώσω με τὸ τουφέκι μου! Γιατί ὅμως νὰ πάψω

ἢ σφαῖρα χαμένη; Ἄς κάνω λίγη οἰκονομία!» Ἀφῆνω, ποὺ λέτε, τὸ τουφέκι, πατάω γερά χάμω καὶ ἀπλώνω πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὰ χέρια μου με δυὸ δάχτυλα τεντωμένα! Αὐτὸ εἶναι ἓνα παλιὸ κόλπο μου, ποὺ τὸ χρησιμοποιοῦσα ὅταν κυνηγοῦσα στὴ χώρα τῶν Ζουλοῦ καί...

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Τζίμ, μᾶς τρέλλανες στὴ φλυσρία! Τελείωνε πρὶν μᾶς κάνεις νὰ σέ... φιμώσουμε!

— Πολὺ καλά, κύριε Τζίμ!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος φουρκισμένος. Ἀφοῦ σὲ ἐνοχλοῦν τὰ λόγια μου, θὰ τὰ συντομέψω! Αὐτὸ ποὺ ἔγινε ἦταν ἀπλό: τὰ δάχτυλά μου χώθηκαν στὰ... μάτια τοῦ λιονταριοῦ, ποὺ ἄρχισε νὰ παραπατάει μουγγρίζοντας κι' ἔπειτα τόβαλε στὰ πόδια. Ἐγὼ σήκωσα τὸ τουφέκι μου καὶ συνέχισα τὸ δρόμο μου σὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτα! Πιὸ πέρα, βλέπω μιὰ τίγρη...

— Κοντοστούπη!, λέει ἡ Ἔλσα. Μὲ ζάλισες! Τί λογοδιάρροια εἶναι αὕτη, Θεέ μου!

— Καλά, ντέ!, γρυλλίζει ὁ Κοντοστούπης. Σκοτώνω καὶ τὴν τίγρη, σκοτώνω κι' ἕναν πάνθηρα καί, ξαφνικά, θρίσκομαι μπροστὰ σ' ἓναν ἐλέφαντα, ἓνα μεγάλο πράσινο ἐλέφαντα! Ἐτοιμάστηκα νὰ τοῦ ρίξω, ὅταν ὁ ἐλέφαντας μοῦ λέει: «Μὴ με σκοτώνεις! Εἶμαι ἡ τύχη σου! Ἐδῶ ποὺ ἦρθες, σὲ περιμένουν μεγάλη δόξα καὶ πλοῦτη, ἀλλὰ καὶ μεγάλος κίνδυνος!

Πολύ μεγάλος κίνδυνος!» Καί, πρίν προλάβω νά κάνω τίποτα, ὁ πράσινος ἐλέφαντας χάθηκε! "Ονειρο ἦταν! Νά ὅμως πού τώρα εἶδα τὸν πράσινο ἐλέφαντα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια! Εἶδα τὴν τύχη μου! Μὲ περιμένει ἡ δόξα καὶ τὰ πλοῦτη! Μὲ περιμένει... "ὦχ! μὲ σφάζουνε!

Δὲν μπορεῖ νά συνεχίσῃ, γιατί οἱ καρπαζιές πέφτουν θροχή στὸ στέρκο του!...

— Χάθηκε!», ξεφωνίζει ὁ νάνος. Μοῦ ἔστησαν ἐνέδρα καὶ μὲ δολοφονοῦν! Ζηλεύετε, ἔ; Ζηλεύετε ἐπειδὴ... θρῆκα τὴν τύχη μου! Θὰ δῆτε ὅμως! Θὰ δῆτε! "ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Πράσινος Ἐλέφαντας

Λίγες ὥρες ἀργότερα, ὁ Κοντοστούπης περπατᾷ ἐν μόνος μέσα στὸ δάσος. Ἡ συμπεριφορά του εἶναι παράξενη. Τρέμει καὶ μορφαίνει ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ καὶ κυττάζει ὀλοένα γύρω του περιμένοντας νά δῇ κανένα λιοντάρι νὰ πηδάει ἐπάνω του. Εἶχε χωθῇ μέσα στὴν ἀγρία ζούγκλα, μὲ τὴν ἐλπίδα νά συναντήσῃ τὸν πράσινο ἐλέφαντα, τὴν «τύχη» του.

Τώρα ἔχει μετανοιώσει πολὺ γι' αὐτὸ πού ἔκανε μὰ εἶ-

ναι πιά ἀργά. "Ἐχει χάσει τὸ δρόμο καί, ὅσο κι' ἂν περπατᾷ καὶ περπατᾷ καὶ περπατᾷ καὶ περπατᾷ, δὲν καταφέρνει νά βγῇ ἀπὸ τὴ ζούγκλα.

Ὡς πρὶν προχωρεῖ τώρα ἀνάμεσά στα οὐντρα καὶ στοὺς πυκνοὺς θαμνοὺς, οὐαυροκοπιέται καθὲν τόσο μουνμουρίζοντας:

— Ἰατὴρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς φύλαξε τὸ δοῦλο σου Κοντοστούπη ἀπὸ καθε κακὸ! Φύλαξε τὸν ἀπὸ τὰ δοντῖα τοῦ λιονταριοῦ καὶ τὰ νύχια τῆς τίγρης καὶ τοῦ πανθηρᾶ! Προστατευσέ τον ἀπὸ τὰ σαγόνια τοῦ κροκόδειλου καὶ τὸ κέρατο τοῦ ρινόκερου! Φύλαξε τὸν ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα, τὸ δαγκώμα τοῦ φιδίου καὶ τὴν κεφαλὰ τοῦ ἱπποπόταμου! Δηλασὴ, ἐδῶ πού τὰ λέμε, δὲν τα φοβάμαι καθόλου ὅλα αὐτά! Εἶμαι ὁ Κοντοστούπης! Ἰὸ μόνο πού φοβάμαι εἶναι μὴπως μέ... πιάσει ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν προλάβω νά ἀμυνθῶ! Ἀλλοιῶς, ἐγὼ μπορῶ νά... "Ἄγιοι Γιάντες! Ἰεθεαίνω! Τί εἶναι αὐτό;

Ἀνάμεσα στὰ κλαδιά ἐνὸς δέντρου, πού παραμερίζουν ἀπότομα, προβάλλει κάτι πρασινωπὸ καὶ μακρουλὸ σὰν φίδι. "Επεῖτα, τὰ κλαδιά παραμερίζουν περισσότερο καὶ φανερώνεται τὸ τεράστιο κεφάλι ἐνὸς πράσινου ἐλέφαντα!

Ὁ Κοντοστούπης ζαλίζεται, παγώνει, μαρμαρώνει. Καρφώνεται στὴ θέσι του σὰν

ριζωμένο δέντρο και άνοιγο-
κλείνει το στόμα του, χωρίς
νά έχη τὸ κουράγιο καὶ τὴ
δύναμι νά θγάλη τὴν κραυγὴ
τρόμου πού πάει νά ξεπηδή-
σῃ ἀπὸ τὸ στήθος του.

«Αὐτὸ ἦταν!, σκέπτεται.
Τὰ γύρευα καὶ τάπαθα! Ἄ-
πὸ αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ ληξιαρ-
χος μπορεῖ νά μὲ σήσῃ ἀπὸ
τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν
καὶ νά μὲ γράψῃ στὸν κατά-
λογο τῶν πεθαμένων! Κάτι
ἥξαιρα ἐγὼ πού εἶχα ἄσχημα
προαισθήματα! Κύτταξε κε-
φάλαι! Κύτταξε προβοσκι-
δάραι! Θὰ τὴν ἀπλώσῃ τώρα,
θὰ μὲ ἀρπάξῃ, θὰ μὲ σηκώ-
σῃ ψηλά καὶ θὰ μὲ σκάσῃ
χάμω!...»

Μὰ ὁ ἐλέφαντας δὲ φαίνε-
ται νά έχη ἐχθρικές διαθέσεις
ἐναντίον τοῦ Κοντοστούπη.

Τὸν κυττάζει γιὰ μερικές
στιγμές μὲ τὰ ἦρεμα κολοσ-
σιαῖα μάτια του κι' ἐπειτα
γυρίζει τὴν κεφαλα του καί...
ἀπομακρύνεται!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστοῦ
πῃ ξαστερώνει. Ξαναβρίσκει
τὴ μιλιὰ του καὶ τὸ θάρρος
του.

— Χά!, κάνει θριαμβευτι-
κὰ καὶ περιφρονητικά. Φεύ-
γεις, ἔ; Μὲ φοβήθηκες! Χμ!
Φοβήθηκες τὸν τρομερὸ Κον-
τοστοῦπη καὶ τὸ θαλές στὰ
πόδια! Εἶσαι τυχερός, φου-
καρά μου ἐλέφαντα, πού τὸ
κοψες λάσπη ἐγκαίρως πρὶν...
θυμῶσω καὶ ἐπιτεθῶ! Γιατὶ
ἀλλοιῶς... ἦσουν χαμένος!

Καί, φουσκώνοντας τὸ στή-
θος του σὰν διάνος, προχωρεῖ
καμαρωτὰ πίσω ἀπὸ τὸν ἐλέ-

φанта πού ἐξακολουθεῖ νά ξε-
μακραίνει μὲ ἀργά, τεμπέλι-
κα βήματα.

— Στάσου ντέ!, λέει ὁ Κον-
τοστούπης μὲ τὸ πιὸ ἄγριο
ῥυθμὸ τοῦ κόσμου. Στάσου
ἂν σοῦ θαστάει! Στάσου νά
ἀναμετρηθῇς μὲ τὸν Κοντο-
στοῦπη, τὸν τρομερὸ τῆς
ζούγκλας! Δὲν ντρέπεσαι;
Δὲν ἔχω ξαναδῇ πιὸ δειλὸ
ζῶο!

Φλυαρῶντας ἔτσι καὶ μὴν
προσέχοντας πῶς ὁ καιρὸς
περνάει, ὁ Κοντοστούπης προ-
χωρεῖ θαθεία μέσα στὴ ζούγ-
κλα πίσω ἀπὸ τὸν πράσινο ἐ-
λέφαντα.

Ἐχεῖ περάσει μιὰ δλόκλη-
ρὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμή πού
συνάντησε τὸν ἐλέφαντα, ὅ-
ταν φτάνουν στοὺς πρόποδες
τῶν βουνῶν καὶ τὸ ζῶο μπαί-
νει σὲ μιὰ στενὴ χαράδρα μὲ
πανύψηλους, κατακόρυφους
πέτρινους τοίχους.

— Ἐλέφαντα!, λέει πάλι
ὁ νάνος πού δὲν μπορεῖ νά
βάλῃ χαλινάρι στὴ γλῶσσα
του. Βαρέθηκα νά σὲ κυνη-
γῶ! Εἶσαι πιὸ δειλὸς ἀπ' ὅ-
σο φανταζόμουν! Φοδᾶσαι
νά ἀντιμετ... Θεοῦλή μου!
Χριστουλάκη μου! Παναγί-
τσα μου! Ἅγιοι Πάντες! Ἡ
καρδούλα μου!

Ὁ ἐλέφαντας εἶχε σταμα-
τήσῃ στὴν εἴσοδο τῆς χαρά-
δρας. Γυρίζει τὸ μεγάλο κε-
φάλι του καὶ κουνάει τὴν
προβοσκίδα του. Ὁ τρόμος
πλημμυρίζει πάλι τὸν Κοντο-
στοῦπη καὶ τὸν κάνει νά τρέ-
μῃ καὶ νά μὴν μπορῇ νά σα-
λέψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του.

— Έ... έ... έλεφαντά κι μου!, τοῦ λέει τραυλίζοντας. Δέ φα... φαντάζομαι νά πα... παρεξήγησες τὰ λόγια μου! Ἀστεία τάλεγα... γιά νά γελάσουμε! Δέν πρέπει νά θυμώσης μαζί μου! Εἶ... εἶμαι ἕνα... σκουληκάκι μπροστά σου, έλέφαντά μου! Ἐνα μικρό, ἀσήμαντο σκουληκάκι! Μή μοῦ δίνεις σημασία! Πές πώς... δέν ὑπάρχω! Πές... Ὁ Ἅγιοι Πάντες! Τί εἶν' αὐτό πού βλέπουν τὰ μάτια μου;

Πραγματικά, ὁ Κοντοστούπης βλέπει ἕνα ἀπροσδόκητο θέαμα. Μιά γυναίκα προβάλλει ἀπό τή χαράδρα! Μιά πολὺ ὁμορφη γυναίκα ντυμένη μέ ἀρχαίουφανα πέπλα! Τό πρόσωπό της ἔχει χαρακτηριστικά τόσο ἀρμονικά ὥστε ἡ καλλονή τους θαμπώνει. Τὰ μάτια της εἶναι παράξενα, γλυκά καί γεμάτα μυστήριο.

Οἱ κινήσεις της καθῶς περπατάει εἶναι κυματιστές, σάν νά χορεύη!

Δέν κυττάζει καθόλου πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπης, πού τὸν ἔχει πιάσει παραλήρημα ἀπὸ τή συγκίνησί του:

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει έκθαμβος. Τί ὁμορφιά εἶναι αὕτη! Φτοῦ σου! Φτοῦ νά μὴν ἀδασκαθῆς, κοπέλλα μου! Ἄνθρωπος σὲ γέννησε ἢ σὲ ἔπλασε ὁ Θεὸς μέ τὰ ἴδια του τὰ χέρια; Ἀπό τί εἶσαι φτιαγμένη; Ἀπὸ ζάχαρι καί ἀνθόνερο; Ἄγιοι Πάντες! Θά τὴν σκοτώσῃ ὁ έλέφαντας! Ἐρχομαι, ὄνειρο τῶν ὁνείρων μου! Ἐρχομαι νά σὲ σώσω!

Καί ὁ Κοντοστούπης, βλέποντας τὸν πράσινο έλέφαντα νά πηγαίνει κοντὰ στὴ γυναίκα, νομίζει πὼς θά τὴν σκοτώσῃ καί τρέχει πρὸς τὸ μέρος της!

Μὰ ὁ έλέφαντας δέν ἔχει ἐχθρικοὺς σκοπούς. Ἀπλώνει τὴν προβοσκίδα του καί.. χαϊδεύει τὴ γυναίκα στὰ μαλλιά, ἐνῶ αὕτη τοῦ βάζει στὸ στόμα ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ φρούτο.

Ὁ Κοντοστούπης ὁμῶς, τυφλωμένος ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως ἡ γυναίκα πάθει τίποτα, δέν τὸ προσέχει αὐτό.

— Πίσω, κακοῦργε!, φωνάζει ἄγρια στὸν έλέφαντα

Καί σηκώνει τὴ μικροσκοπικὴ γροθιά του, χτυπάει τὸ τεράστιο ζῶο στὸ ἔνα του πόδι. Ὁ έλέφαντας γυρίζει τὰ κεφάλι του, βλέπει τὸν Κοντοστούπη καί τὸν ἀρπάζει μέ τὴν προβοσκίδα του.

Τὸν σηκώνει ψηλά...

Κεραυνὸς
καί Ἀστραπή

Ο ΘΩΡΗΚΤΟ

τῆς ζούγκλας ἐτοιμάζεται νά χτυπήσῃ χάμω τὸν Κοντοστούπη καί νά τὸν συντρίψῃ.

— Χάθηκα!, τραυλίζει ὁ νάνος μέ τὴν ἀνάσα κομμένη. Πεθαίνω γιά σένα, ὄνειρο τῶν ὁνείρων μου. Γίνομαι κομμάτια γιά τὸ χατῆρι σου!

Μὰ ξαφνικά, ἡ ὁμορφη, παράξενη γυναίκα μέ τὰ ἀρχαίουφανα πέπλα, σηκώνει τὰ μπράτσα της καί μουρμουρίζει κάτι στὸν έλέφαντα μέ

μουσική φωνή σὲ μιὰν ἀγνω-
στη γλῶσσα.

Ὁ ἐλέφαντας σταματάει
τὴν κίνησί του στὴ μέση. Ἔ-
πειτα, σιγά-σιγά, χαμηλώνει
τὴν προσοκίδα του καὶ ἀ-
κουμπάει τὸν Κοντοστούπη
χάμω, μπροστὰ στὴ γυναῖκα.

Ὁ Κοντοστούπης φουσκώ-
νει περήφανα τὸ στήθος του
καὶ λέει στὴ γυναῖκα:

— Εἶδες; Μὲ φοβήθηκε ὁ
ἐλέφας! Μὲ φοβήθηκε καὶ
δὲν ἐτόλμησε νὰ μὲ χτυπήσει
χάμω! Θά...

Ἡ γυναῖκα χαμογελάει
καὶ τὸν κυττάζει μὲ τὰ παρά-
ξενα μάτια της.

— Πῶς θρέθηκες ἐδῶ; τοῦ
λέει στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα
μὲ ξενικὴ προφορά. Πῶς θρέ-
θηκες ἐδῶ; Τί γυρεύει στὴ
χώρα τῆς Διαμαντένιας Βα-
σίλισσας;

Ὁ νάνος γουρλώνει τὰ μά-
τια του.

— Ἐσὺ εἶσαι ἡ Διαμαντένια
Βασίλισσα; μурμουρίζει μὲ
θαυμασμό. Τί ὁμορφο ὄνομα!
Ὁμορφο σὰν ἐσένα, νὰ σὲ χα-
ρῶ! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Κοντοστού-
πης, ὁ μεγαλύτερος καὶ τρο-
μερώτερος κυνηγὸς τοῦ κό-
σμου! Διαμαντένια Βασίλι-
σσα, ἔ; Ὁχῶ! Αὐτὸ θὰ πῇ
πῶς ὑπάρχουν ἀφθονα δια-
μάντια ἐδῶ! Καὶ μοῦ τὸ εἶπε
ὁ πράσινος ἐλέφαντας στὸν
ὕπνο μου πῶς θὰ θρῶ τὴν τί-
χη μου!

Τὰ μάτια τῆς Διαμαντένιας
Βασίλισσας ἀστράφτουν ἀπὸ
ξαφνικὸ θυμὸ.

— Εἶσαι, λοιπόν, ἀπὸ ἐκεῖ-
νους τοὺς τυχοδιῶκτες, ποὺ

προσπαθοῦν κάθε τόσο νὰ
μολύνουν τὴν ἱερὴ χώρα μου
γιὰ νὰ κλέψουν διαμάντια, ἔ;
τοῦ λέει ἀγρία. Πολὺ καλὰ!

Καὶ γυρίζοντας στὸν ἐλέ-
φанта, τοῦ λέει κάτι στὴ
γλῶσσα της. Τὸ πράσινο με-
γαθήριο σκύβει γοργά, ἀρ-
πάζει πάλι τὸν Κοντοστούπη,
τὸν σηκώνει ψηλὰ καὶ γυρίζει
πρὸς τὸ βάθος τῆς χαράδρας.

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κά-
νῃ μερικὰ θήματα, ὅταν μέ-
σα ἀπὸ μερικοὺς θάμνους ξε-
πηδοῦν δυὸ ἱπτάμενα πλάσμα-
τα. Εἶναι δυὸ παιδιὰ, τὸ ἓνα
ἀγόρι καὶ τὸ ἄλλο κορίτσι.
Τὸ ἀγόρι ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο
ἀπὸ τὸν Ντάνυ, τὸ γιοῦ τοῦ
Τζιμ Μπάρτον. Εἶναι παράξε-
να ντυμένο μὲ μιὰ κίτρινη ἐ-
φαρμοστὴ στολὴ μὲ μιὰ μικρὴ
ἄσπρη μπέρτα μὲ κόκκινα κεν-
τήματα. Εἶναι ὁ Κεραυνός, ὁ
μικρὸς μὰ θαυματουργὸς γιο-
ὸς τοῦ ἑξακουστοῦ Ὑπεράνθρω-
που, τοῦ πιὸ δυνατοῦ ἀνθρώ-
που τοῦ κόσμου, τοῦ πιὸ με-
γάλου ἥρωος ὅλων τῶν ἐπο-
χῶν!

Τὸ κορίτσι, ἡ Ντιάννα, εἶναι
ντυμένο μὲ ἓνα κόκκινο φό-
ρεμα καὶ στοὺς ὤμους της
κρέμεται μιὰ ἄσπρη μπέρτα
μὲ χρυσὰ κεντήματα. Ἡ Ντιάν-
να εἶναι γνωστὴ στὰ κορίτσια
καὶ στ' ἀγόρια ὅλου τοῦ κό-
σμου ὡς ἡ Ἀστραπή, ἡ κόρη
τοῦ Ὑπεράνθρωπου. Ὁ Κε-
ραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπή εἶναι
προικισμένοι μὲ ὑπερφυσικὲς
ιδιότητες, ἀκριβῶς ὅπως καὶ
ὁ μέγας πατέρας τους.

Ἡ δύναμί τους καὶ ἡ ἀντο-
χή τους εἶναι καταπληκτικὴ.

Με μιά γροθιά μπορούν να συντρίψουν έναν άτσάλινο θώρακα ή να ρίξουν νόκ-αουτ ξανά πρωτοπυγμάχο! Τό κορμί τους είναι τόσο σκληρό και συγχρόνως τόσο ελαστικό ώστε αντέχει ακόμα και στάσις δυνατό χτυπήματα! Οι σφαίρες και τὰ μαχαίρια δέν μπορούν νά τὸ τρυπήσουν! Ἡ φωτιά δέν τοὺς κάνει τίποτα!

Ἐκείνο ὅμως πού τοὺς κάνει πραγματικά ἀνίκητους εἶναι ὅτι μπορούν νά πετοῦν στὸν ἀέρα σάν ἀετοὶ μὲ γρηγοράδα καὶ ὀρμὴ βολίδας!

Ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστρα-

Ὁ Κεραυνὸς ἄρχισε νά σφυροκοπῇ τὸ κεφάλι τοῦ ἐλέφαντα.

πὴ εἶχαν δὴ τὸν Κοντοστούπη νά βγαίνει κρυφά ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ νά χώνεται στὴ ζούγκλα καὶ τὸν εἶχαν πάρει ἀπὸ πίσω, γεμάτοι περιέργεια. Εἶχαν παρακολουθήσει ὅλες τὶς περιπέτειές του καὶ τώρα ἐπενέβαιναν γιὰ νά τὸν βοηθήσουν.

Πετώντας σάν δυὸ κιτρινοκόκκινα γεράκια, τὰ δυὸ παιδιὰ ὁρμοῦν ἐναντίον τοῦ πράσινου ἐλέφαντα. Ἐπίσω τους, μὲ τεράστια πηδήματα, ἀκολουθεῖ ἕνα ἄλλο πλάσμα. Εἶναι ὁ Τσιπιτσιπ, τὸ τερατάκι, πού εἶχε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του... παρακολοῦθησε ἀπὸ περιέργεια τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή.

Ἡ Ἀστραπή, περνώντας σάν σαῖτα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας, ἀρπάζει τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα καὶ τὴ σφίγγει μὲ ὅλη τῆς τὴ δύναμι.

Ἡ προβοσκίδα συσπᾶται, ἐνῶ ὁ ἐλέφας βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο. Παρατάει τὸν Κοντοστούπη πού πέφτει ἀπὸ ψηλά πρὸς τὸ πέτρινο ἔδαφος τῆς χαράδρας!

Μὰ δέν προλαβαίνει νά χτυπήσῃ χάμω καὶ νά σκοτωθῇ. Ὁ Κεραυνὸς τὸν ἀρπάζει στὸν ἀέρα, προσγειώνεται, τὸν ἀκουμπᾷ ἀπαλὰ χάμω καὶ ἀπογειώνεται χωρὶς νά σταματήσει οὔτε στιγμή.

Ὁ πράσινος ἐλέφας ἔχει γίνῃ ξέω φρενῶν γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίθεσι. Τὰ μάτια του σπιθίζουν ἀπὸ

τρελλό θυμό και ή προβοσκίδα του σαλεύει άγρια σαλπίζοντας με μανία!

Στό ένα του αυτί είναι και θισμένος... ό Τσιπιτσιπί και χτυπάει τό παχύδερμο με τό μεγάλο ράμφος του!

Ό Κεραυνός κάνει μιά στροφή στόν άέρα γύρω από τόν έαυτό του και προσγειώνεται πάνω στό σθέρκο του έλέφαντα και οι μικρές γροθίες του αρχίζουν νά σφυροκοπούν τό μεγάλο κεφάλι του θωρηκτού της ζούγκλας!

Τό παχύδερμο, πού δέν ένιωθε καθόλου τά ραμφίσματα του Τσιπιτσιπί, άνασκιρτάει τώρα κάτω από τά χτυπήματα του γυιού του Ύπερανθρώπου. Τό κεφάλι του κλονίζεται και βουίζει. Τά μεγάλα αυτιά του σαλεύουν σάν τεράστιες θεντάγιες τινάζοντας μακριά τόν Τσιπιτσιπί! Τά πόδια του μεγαθήριου τρεκλίζουν και λυγίζουν βογγώντας και σαλπίζοντας άπεγνωσμένα

Ή προβοσκίδα του συστρέφεται με μανία και προσπαθεί νά πιásη τό μικροσκοπικό αντίπαλό του και νά τόν πετάξη μακριά. Κάθε τόσο, ή άκρη της πιάνει τόν Κεραυνό, μά ό μικρός Ντάνυ κατορθώνει νά ξεκολλάει την προβοσκίδα από πάνω του σφίγγοντάς την άγρια και συνεχίζοντας τό σφυροκόπημα του.

Ξαφνικά όμως ή προβοσκίδα του έλέφαντα άρπάζει τόν

Ή Άστραφή έπετέθη ένάντιον του Διαμαντήνθρωπου

Ντάνυ από τη μέση μαζί με τά μπράτσα του και άκινητεί τά χέρια του πάνω στά πλευρά του!

Μ' ένα άπότομο τράβηγμα άποσπάει τόν Κεραυνό από τό σθέρκο του και τόν έκσφενδονίζει μακριά, πρός ένα μεγάλο θράχο!

Τό κορμί του Ντάνυ στριφογυρίζει σάν σβούρα στόν άέρα ταξιδεύοντας με μεγάλη όρμη πρός τό θράχο!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει έντρομος ό Κοντοστούπης. Πάει ό Ντάνυ! Θά...

θά σκοτωθῇ! Θά γίνη λυω-
μαί! Παιδάκι μου!

Μὰ ὁ Κεραυνὸς δὲ σκοτώ-
νεται! Τὴν τελευταία στιγμή,
τὸ κουλουριασμένο κορμί του
ξεδιπλώνεται καί, σὲ ἀπόστα-
σι μιᾶς μόνο ὀπιθαμῆς ἀπὸ
τὸ θῆρα, τινάζεται πρὸς τὰ
πάνω ξεφεύγοντας ἔτσι ἀπὸ
μιὰ θανάσιμη σύγκρουσι!

— "Ααααχ!", κάνει ὁ νάνος
μὲ ἀνακούφισι. Σώθηκε! Εὐ-
τυχῶς γιὰ σένα, παλιοελέ-
φαντα! Ἀλλοιῶς, τίποτα στὸν
κόσμο δὲ θά σὲ γλύτωνε ἀπὸ
τά... χέρια μου!

Τὴν ἴδια ἀγωνία εἶχε δοκι-
μάσει καὶ ἡ Ἀστραπή. Τὰ γε-
γονότα ὅμως εἶχαν ἐξελιχθῇ
μὲ τόση ταχύτητα ὥστε τὸ
κοριτσάκι δὲν εἶχε προλάβει
νὰ ἐπεμβῇ. Τώρα, ἡ Ντιάνα
εὐσπειώνεται γιὰ νὰ ἐπιτε-
θῇ ἐναντίον τοῦ ἐλέφαντα.

Πρὶν ἐξορμήσει ὅμως, ἡ
Διαμαντένια Βασίλισσα ὀρ-
θώνεται μπροστὰ της μὲ τὰ
χέρια ἀπλωμένα. Τὰ ὄμορφα
μυστηριώδη μάτια της καρ-
φώνονται στὰ μάτια τῆς κό-
ρης τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀ-
στράφτοντας ἀπὸ θυμὸ!

— Στάσου!, λέει ἄγρια μὲ
τὴ μουσικὴ φωνή της. Ἄν-
τολμήσης νὰ πειράξης τὸν ἱε-
ρὸ ἐλέφαντά μου, θά πεθάν-
ω!

Ἡ Ἀστραπή κυττάζει ἐκ-
πληκτῇ τὴν ὄμορφη ἐκείνη γυ-
ναῖκα μὲ τὰ ἀραχνοῦφанта
πέπλα, πὺ μιλάει τόσο καλὰ
τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ποιὰ
εἶναι; Καὶ πῶς τολμάει νὰ
τὴν ἀπειλῇ μὲ θάνατο;

Ἡ ἔκπληξις τῆς τὴν κάνει

νὰ μείνῃ ἀσάλευτη γιὰ μερι-
κὲς στιγμές. Σ' αὐτὸ τὸ μι-
κρὸ διάστημα, ὅμως, συμβαί-
νουν ἐκπληκτικὰ πράγματα...

Οἱ Διαμαντάνθρωποι!

Ἡ Διαμαντέ-
νια Βασίλισσα
γυρίζει πρὸς
τὸ βάθος τῆς
χαράδρας καὶ
πρὸ τὰ ὄμορ-
φα χεῖλη της
θγαίνει μιὰ πα-
ράξενη μακρό-
συρτη κραυ-
γὴ, πὺ κυμα-
τίζει μελωδι-
κὰ στὸν ἀέρα.

Ἀκολουθεῖ
μιὰ μικρὴ σι-
ωπη κι' ἐπειτα, ἀπὸ τὸ βάθος
τῆς χαράδρας, φτάνει ὡς τ'
αὐτιά τῶν φίλων μας ἕνας ἄλ-
λόκοτος ἤχος, σάμπως κά-
ποιος ἐκεῖ μέσα νὰ τσουγκρί-
ζει μεταξύ τους πολλὰ κρυ-
στάλλινα ποτήρια!

Ἡ Ντιάνα, ὁ Ντάνυ, ὁ Κον-
τοστούπης κι' ὁ Τοίπιτσιπ γυ-
ρίζουν καὶ κυττάζουν πρὸς τὰ
ἐκεῖ γεμάτοι ἀπορία.

— Τί εἶναι αὐτό; μουρμου-
ρίζει ὁ Κοντοστούπης. Τέτοιο
ἤχο ἀφήνουν οἱ... πολυέλαιοι
στὴν ἐκκλησίαν, ὅταν τοὺς κα-
θαρίζει ὁ καντηλανάφτης!

Καὶ τότε, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς
χαράδρας, προβάλλει κάτι ἀ-
φάνταστο.

Ἐνα πρᾶγμα, ἕνα ἀλλόκο-
το ὄν, φανερώνεται πίσω ἀπὸ
ἕνα θῆρα καὶ προχωρεῖ ἄρ-
γὰ πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς χαρά

δρας. "Έχει μέλη, χέρια και πόδια, σάν τούς ανθρώπους, και περπατάει ὀρθοῖ στα δυὸ πόδια του ὅπως οἱ ἄνθρωποι.

Δὲν εἶναι ὅμως φτιαγμένο ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστά! Εἶναι διάφανο καὶ φαίνεται καμωμένο ἀπὸ μικροὺς κρυστάλλους, τὸν ἕνα κολλημένο μετὸν ἄλλο! Καθὼς βαδίζει, οἱ κρύσταλλοι κροταλίζουν μουσικά μεταξύ τους!

— "Α... "Ἅγιοι Πάντες!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης. "Ένας πολυέλαιος ποὺ περπατάει! "Ένας πολυέλαιος με χέρια καὶ πόδια καὶ κεφάλι, ποὺ κινεῖται σάν ἄνθρωπος! Δὲν εἶναι δυνατό αὐτό! Θὰ τὸν ἀγγίξω γιὰ νὰ θεβαιωθῶ! Κοντεύει νὰ μοὺ στρίψῃ!

Καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ παράξενο κρυστάλλινο πλάσμα, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ βαδίζει πρὸς τὴν ἐξοδὸ τῆς χαράδρας.

Φτάνει κοντὰ του καὶ σταματᾷ σὲ ἀπόστασι ἑνὸς μέτρου ἀπὸ αὐτό. Τὸ ὄν σταματᾷ κι' αὐτό.

— Πολυέλαιέ μου!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Τί σ' ἔπιασε καὶ θέλεις νὰ περπατᾷς σάν ἄνθρωπος; Δὲ σοὺ ἄρεσε ποὺ σὲ εἶχαν κρεμασμένο στὴν ἑκκλησιά; Γύρω-γύρω ἅγιοι καὶ στὴ μέση ἐσύ, γεμάτος δυορφα ἀναμμένα κεράκια! "Εξάλλου, πῶς περπατᾷς; Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ περπατᾷς! Φαίνεται πῶς τὰ μάτια μου... κάνουνε πουλάκια σήμερα!

"Απλώνει τὸ χέρι του καὶ

μετὰ τὸ δάχτυλό του ἀγγίζει τὸ κρυστάλλινο ὄν.

Αὐτὸ ποὺ ἐπακολουθεῖ εἶναι ἀπρόσδοκιο. Καθὼς τὸ δάχτυλο τοῦ νάνου ἀγγίζει τὸ κρυστάλλινο πλάσμα, μιὰ μεγάλη σπίθα ἀναπηδάει ἀπὸ τοὺς κρυστάλλους καὶ ὁ Κοντοστούπης τινάζεται πέντε μέτρα μακριά.

Γιὰ μιὰ-δυὸ στιγμές, στέκεται ὀρθος, σαλεύοντας τὸ κορμὶ τοῦ μπρὸς-πίσω καὶ μουρμουρίζοντας:

— Μ' ἔφαγε! Μὲ σκότωσε! Πάω χαμένος! Μανούλα μου, χάνεις τὸ καμάρι σου, τὸ μονάκριβο γυιὸ σου! Μὲ δολοφόνησε ἕνας... πολυέλαιος! "Ὦχ!

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος!

"Ἐνῶ ὁ Κεραυνός, ἡ "Αστρα πῇ κι' ὁ Τσιπιτσιπ παρακολουθοῦν με γουρλωμένα μάτια τὴν καταπληκτικὴ αὐτὴ σκηνή, ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα λέει μετὰ τὴ μουσικὴ φωνή της:

— Τὸ πλάσμα ποὺ βλέπετε δὲν εἶναι ζωντανὸ οὔτε ἄψυχο. Δὲν εἶναι ζῶο, μὰ δὲν εἶναι καὶ χωρὶς ζωῇ! Εἶναι ἕνας Διαμαντάνθρωπος! Εἶναι τὸ πιὸ ἐπικίνδυνον ὄν ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμον, ὅταν τὸ ἐξερεθίσῃ κανεὶς καὶ τὸ κάνει νὰ θυμώσῃ! Εἴστε αἰχμάλωτοί μου, ἔσεῖς κι' ὁ γελοῖος σύντροφός σας ποὺ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴ δύναμι τοῦ Διαμαντάνθρωπού μου! "Ἄν παραδοθῇτε χωρὶς ἀντίστασι, θὰ σᾶς χαρίσω τὴ ζωῇ! "Ἀλλοῶς...

‘Ο Κεραινός δὲν τὴν ἀφήνει νὰ συμπληρώσῃ τὴ φράσι της. Συμπεριρῶνεται καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπρός, φωνάζοντας στὴν ἀδερφή του: — ‘Εμπρός, ‘Αστραπή! ‘Εσύ τὸν ἐλέφαντα κι’ ἐγὼ τὸ Διαμαντάνθρωπο!

Πρὶν ὁμως τὰ δυὸ παιδιά τοῦ ‘Υπεράνθρωπου φτάσουν κοντὰ στοὺς ἀντιπάλους των, ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα ἀφήνει πάλι μιὰ διαπεραστική, μακρόσυρτη καὶ κυματιστὴ κραυγὴ καὶ ἀμέσως ὁ τόπος γύρω τους καὶ ὁ ἀέρας γεμίζουν ἀπὸ δεκάδες παράξενους Διαμαντάνθρωπους. τοὺ ἀστροφῶν καὶ κροταλίζουν καθὼς κινεῖνται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα πρὸς τοὺς οἴλους μας.

‘Ακολουθεῖ μιὰ σκληρὴ μὰ σύντομη συμπλοκή. ‘Ο Κεραινός κι’ ἡ ‘Αστραπή ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν κρυστάλλινων ὄντων μὲ τίς γροθιές τους σφγιμένες. ‘Ο γυιὸς τοῦ ‘Υπεράνθρωπου χτυπάει τὸν πῖδ κοντινὸ ἀπὸ τοὺς Διαμαντάνθρωπους καὶ μετανοιώνει τὴν ἴδια στιγμή. Μιὰ σπῖθα ἀναπηδάει ἀπὸ τὸ κρυστάλλινον ὄν καὶ ἀγγίζει τὸν Κεραινό. ‘Ενας πόνος τὸν χτυπάει, ἕνας πόνος τόσο διαπεραστικὸς ὥστε τὸ παιδί νοιῶθαι τὴν καρδιά του νὰ σταματᾷ γιὰ μιὰ στιγμή. ‘Η μέση του λύνεται καὶ τὰ μέλη του παραλύουν γιὰ λίγο.

Πέφτει πρὸς τὴ γῆ, ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ. Μὲ τὴν ἄκρη διώος τοῦ ματιοῦ του βλέπει τὴν ‘Αστραπή νὰ σπαρταράει

ἀνάμεσα σὲ δυὸ Διαμαντάνθρωπους, ἐνῶ σπῖθες ξεκινεῖν ἀπὸ τὰ κρυστάλλα τῶν ἀλλόκοτων ὄντων καὶ τὴν χτυποῦν στὸ κεφάλι καὶ τὸ κορμί.

‘Ο Κεραινός σφίγγει τὰ δόντια του καί, καταβάλλοντας ὑπεράνθρωπες προσπάθειες, κατορθώνει νὰ ὑπερνικήσῃ τὴ λιποθυμία του καὶ νὰ ἀνυψωθῇ πάλι.

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα μὲ λύσσα, ὁ Ντάνυ πετάει ὀλοταχῶς πρὸς τὴν ‘Αστραπή γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Φτάνει κοντὰ της καὶ μὲ μιὰ τρομακτικὴ γροθιά στέλνει σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων τὸν ἕνα Διαμαντάνθρωπο!

‘Ο ἴδιος διαπεραστικὸς πόνος συγκλονίζει πάλι τὸ κορμί του, μὰ αὐτὴ τὴ φορά ὁ Ντάνυ ἀντέχει περισσότερον καὶ συνέρχεται σχεδὸν ἀμέσως. Γυρίζει γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἄλλου Διαμαντάνθρωπου. Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή μιὰ ομάδα ἀπὸ πολλὰ κρυστάλλινα ὄντα ζώνει τὰ παιδιά καὶ τὰ σφίγγει ἀπὸ κάθε πλευρά.

‘Ο Κεραινός καὶ ἡ ‘Αστραπή σπαρταροῦν θογγῶντας ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ δεκάδες κρυστάλλινα χέρια τοὺς ἀγγίζουν καὶ δεκάδες σπῖθες τοὺς χτυποῦν!

‘Αρχίζουν νὰ πέφτουν ἀργὰ στὴν ἀρχὴ καὶ πῖδ γοργὰ ἔπειτα, ὥσπου στὸ τέλος θροντοῦν χάμω καὶ μένουσ ἀναίσθητοι στὸ πέτρινον ἔδαφος τῆς χαράδρας!

‘Ο ἐλέφαντας προχωρεῖ

μέ μεγάλα ἀργὰ θήματα, σκύβει ἀσπάξει ἀπὸ χάμω μὲ τὴν προδοσκίδα του τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ τὸν Κοντοστούπη καὶ χώνεται μέσα στὴ χαράδρα.

Ὁ μικροσκοπικὸς Τσιπιτοῖπ, κρυμμένος μέσα στὰ φυλλώματα ἑνὸς δέντρου, βλέπει μὲ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴν ἐκπληξί καὶ τὸν τρόμο τῆ Διαμαντένια Βασίλισσα νὰ παῖδάει στὴ ράχη τοῦ ἐλέφαντα καὶ τοὺς Διαμαντάνθρωπους νὰ σηματοδοτοῦν ἕνα εἶδος τιμητικῆς φρουρᾶς ἀπὸ τὴ μιά κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά...

Ὁ... Πολυέλαιος!

TAN ὁ Κεραυνὸς πρῶτα κι' ἡ Ἀστροπὴ ἔπειτα ἀνοίγουν ἐπὶ τέλους τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι θρίσκονται μέσα σὲ μιά μενάλη κυκλικὴ αἴθουσα μὲ θολωτὴ στέγη σὰν σπηλιά. Οἱ τοῖχοι τῆς ἀστράφτουν στρωμένοι μὲ μεγάλους κρύσταλλους, ποὺ μοιάζουν μὲ διαμάντια. Στὴ μέση τῆς αἴθουσας εἶναι στημένη μιά πολὺ μεγάλη μηχανὴ μὲ μιά μεγάλη γυάλινη θήκη.

Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα εἶναι καθισμένη σὲ μιά πολυθρόνα κοντὰ στὴ μηχανὴ καὶ κυττάζει τὰ δυὸ παιδιὰ μ' ἕνα ἀλλόκοτο χαμόγελο. Λεξιὰ τῆς κι' ἀριστερά τῆς στέκονται δυὸ Διαμαντάνθρωποι.

Κοντὰ στὰ παιδιὰ, εἶναι

καθισμένοι χάμω ὁ Κοντοστούπης. Κρατάει μὲ τὶς παλάμες του τὸ κεφάλι του καὶ τὸ σαλεύει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σὰν νὰ προσπαθῇ νὰ ξεζαλιστῇ.

— Κύριε ἐλέησον!, μουρμουρίζει σὰν ψάλτης. Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν... Τί μοῦ συνέβη; "Α, ναί! Τώρα θυμᾶμαι! "Ἡμουν στὴν ἐκκλησίᾳ καὶ ἔκανα τὸ σταυρὸ μου, ὅταν ἕνας... πολυέλαιος ἔπεσε στὸ κεφάλι μου! Χριστουλάκι μου! Νῶ κι' ἄλλοι δυὸ πολυέλαιοι! Λές νὰ πέσουν κι' αὐτοὶ ἐπάνω μου:

Ὁ Κεραυνὸς κάνει νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν μπορεῖ! Δὲν μπορεῖ νὰ σαλέψῃ τὰ μπράτσα του καὶ τὰ πόδια του!

Κυττάζει τὴν Ἀστροπὴ καὶ βλέπει ὅτι κι' ἡ ἀδερφή του δὲν μπορεῖ κι' αὐτὴ νὰ κινηθῇ!

Ἀνοίγει τὸ στόμα του, μὰ, πρὶν προλάβῃ νὰ μιλήσῃ, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας:

— Μὴν πασχίζετε ἄδικα! Εἴστε αἰχμάλωτοί μου! Εἴστε τόσο δυνατοὶ ὥστε θὰ μπορούσατε νὰ καταστρέψετε τὰ πάντα ἐδῶ μέσα! Γι' αὐτὸ φοβόντις νὰ σὰς παραλύσω τὰ μέλη μ' ἕνα φάσμα, ποὺ ἡ ἐπίδοσά του θὰ περάσῃ σὲ υεοικὲς ὥσες! Σ' αὐτὸ τὸ δίδαγμα θὰ ἔχετε μεταβληθῇ σὲ Διαμαντάνθρωπους!

— Σέ... Διαμαντάνθρωποι!, φωνάζει ὁ Κεραυνός.

— Ναί!, λέει ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα. Σὲ Διαμαν-

τάνθρωπους! Νομίζετε πώς τὰ ὄντα αὐτὰ εἶναι φτιαγμένα ἀπὸ διαμάντια καὶ κρύσταλλους; "Ὀχι! Ἦσαν ἄνθρωποι σὰν ἐσὶς! Κι' ἐγὼ τοὺς μετέβαλα σὲ ἄψυχη ὕλη πού ἔχει ζωὴ, σὲ νεκρὴ ὕλη πού κινεῖται!

— Ἦσαν... ἄνθρωποι; λέει μὲ φόβικη ἢ Ντιάνα.

— Ἦσαν ἄνθρωποι!, συνε-
χίζει ἡ γυναῖκα. Ἐγὼ ἤμουν ἄλλοτε μιὰ διακεκριμένη ἐπιστήμων τῆς βιολογίας καθηγήτρια σ' ἓνα πανεπιστήμιο τοῦ Χίτλερ! Ἦμουν φανατικὴ ὁπαδὸς τοῦ Χιτλερισμοῦ καί, ὅταν ἡ Γερμανία νικήθηκε, ἀποφάσισα νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸν πολιτισμένο κόσμον γιὰ νὰ προετοιμάσω τὴν ἐκδίκησί μου. Ποῖν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, εἶχα κά-
νει μιὰ σπουδαία ἀνακάλυψη. Εἶχα ἀνακαλύψει ὅτι, ἀν ὑποβάλῃς ἓνα ζῶο σὲ θερμοκρασίαν ἑκατὸ βαθμῶν κι' ἐπειτα τὸ ὑποβάλῃς σὲ ὅτομα σὲ ψυχὸς ἑκατὸ βαθμῶν, κά-
τω ἀπὸ τὸ μηδέν, τὸ σῶμα του μεταβάλλεται σέ... κούσταλλους πού εἶναι ἀπαράλακτοι μὲ διαμάντια! Διαμάντια πού ὅμως δὲν εἶναι ἐντελῶς ἄψυχα! Εἶναι σχεδὸν ζωντανά! Κινοῦνται καὶ σκέπτονται, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν ἐναντίον μου! Δὲν μποροῦν νὰ κάνουν παρὰ μόνο ὅ,τι τοὺς διατάζω ἐγώ! Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ὅτι τὰ διαμάντια τῶν Διῶ μανταθρώπων μου εἶναι φορτωμένα μὲ δυνατό ἠλεκτρισμό, πού μπορεῖ νὰ ρίξῃ ἄ-

ναίσθητο ἓναν ἄνθρωπο ὅταν τὰ ἀγγίξῃ. "Ὅταν ὅμως οἱ Διαμαντάνθρωποι θυμώσουν, ὁ ἠλεκτρισμὸς τους πολλὰ πλασιάζεται καὶ ἔχει τὴ δύναμιν νὰ σκοτώσῃ ἄνθρωπο! Ἐγὼ πολλοὺς τέτοιους Διαμαντάνθρωπους. Ὁ πράσι-
νος ἐλέφαντάς μου πιάνει κά-
θε μέρα πολλοὺς ἀνθρώπους καὶ μοῦ τοὺς φέρνει ἐδῶ κι' ἐγὼ τοὺς μετατρέπω σὲ Διαμαντάνθρωπους! Ὅταν συγ-
κεντρώσω ἀρκετούς, θὰ τοὺς μεταφέρω στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀμερικὴ καὶ θὰ τοὺς ἀφήσω ἐλεύθερους! Ὅπως καταλαβαίνετε, χιλιάδες ἐκατομμύρια ἄνθρωποι θὰ πεθάνουν, πληρώνοντας γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Χίτλερ! Τώρα, θὰ σὰς μεταβάλω κι' ἐσὶς σὲ Διαμαντάνθρωπο! Θ' ἀρχίσω ἀπὸ τὸν κωμικὸ φίλο σας...

Ὁ Κοντοστούτης γουρλώνει τὰ μάτια του μὲ τρόμο. Τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει πολλές φορές πρὶν μπορέσῃ νὰ ἀρθρώσῃ λέξι.

— "Ὁ... ὁ... ὁ... ὄχι, γλυκεριά μου! "Ὀχι, δια... διαμαντένια σου! Δέ... θέλω νά... νὰ γίνω... πολυέλαιος! Δέ θέλω... νά... γίνω... διαμάντι! Μή!

Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα χαμογελάει καὶ ἀφήνει μιὰ συρτή, σιγανὴ κραυγὴ. Οἱ δύο Διαμαντάνθρωποι κινοῦνται πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούτη, ἐνῶ τὰ διαμάντια τους κροταλοῦν μουσικά.

— Μή!, ξεφωνίζει ὁ νάνος. Μή, καλοὶ μου πολυέλαιοι!

Μή, νά σᾶς χαρῶ! Ἐγὼ εἶμαι θρησκὸς ἄνθρωπος! Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν... Μή! ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Οἱ Διαμαντάνθρωποι ἀγγίζουν τὸν Κοντοστούπη, ποὺ σπαρταράει καὶ πέφτει λιπόθυμος. Τὸν σηκώνουν, τὸν μεταφέρουν στὴ μηχανή καὶ τὸν κλείνουν μέσα στὴ μεγάλη γυάλινη θήκη της.

Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα κατεβάζει ἓνα μοχλὸ καὶ ἡ μηχανή ἀρχίζει νά βουίζει σιγανά.

Ὁ Κεραινὸς κι' ἡ Ἀστραπή βλέπουν τὸν Κοντοστούπη μέσα στὴ γυάλινη θήκη νά γίνεται μούσκεμα στὸν ἰδρῶτα!

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς. Ἐπειτα, ἡ παράξενη γυναῖκα ἀνεβάζει τὸ μοχλὸ καὶ κατεβάζει ἕναν ἄλλο. Ἀκούγεται ἓνα σιγανὸ σφύριγμα. Ὁ Κοντοστούπη μέσα στὴ γυάλινη θήκη ἀρχίζει νά ἀλλάζῃ μορφή. Γίνεται διάφανος καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ του ἀλλοιώνονται. Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, ὁ νάνος εἶχε μεταβληθῇ σ' ἓνα μικροσκοπικὸ Διαμαντάνθρωπο!

— Πανάγια μου!, μουρμουρίζει ἡ Ντιάνα. Εἶναι τρομερό! Εἶναι φρικτό! Ὁ καημένος ὁ Κοντοστούπη ἐγίνε ἓνα ἄψυχο κρυστάλλινο ὄν!

Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα ἀνοίγει τὴν κρυστάλλινη θήκη καὶ βγάζει ἔξω τὸ διαμαντένιο Κοντοστούπη.

Τίποτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μπῶι του, δὲ φανερῶνει ὅτι ὁ Δια-

μαντάνθρωπος αὐτὸς ἦταν λίγες στιγμὲς πρὶν ὁ πιὸ στενὸς φίλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ὁ Κοντοστούπη προχωρεῖ κάνοντας τὰ διαμάντια νά κουδουνίζουν καὶ στέκεται πλάι στὴ γυναῖκα. Αὐτὴ ἀφήνει πάλι μιὰ συρτὴ σιγανὴ κραυγή.

Οἱ δυὸ Διαμαντάνθρωποι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κοντοστούπη, σηκώνουν τὸν Κεραινὸ καὶ τὸν τοποθετοῦν μέσα στὴ γυάλινη θήκη. Τὸ ἴδιο κάνουν ἔπειτα καὶ μὲ τὴν Ἀστραπή.

Μέσα σὲ λίγες στιγμὲς, ὁ Κεραινὸς καὶ ἡ Ἀστραπή, τὰ δυὸ παιδιὰ — θαύματα, μεταβάλλονται σὲ δυὸ Διαμαντάνθρωπους, ποὺ δὲ διαφέρουν καθόλου ἀπὸ τοὺς ἄλλους!

Ὑπάρχει ὅμως μιὰ διαφορὰ. Τὸ κορμὶ τους καὶ ἡ θέλησί τους, ποὺ εἶναι πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, τοὺς προφύλαξαν κάπως καὶ συναισθάνονται τί τοὺς συμβαίνει, μολοντὶ ὑπακούουν στὶς διαταγὲς τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας!

Σκέπτονται μὲ ἀπόγνωσι· «Γίναμε Διαμαντάνθρωποι! Τί νά κάνουμε; Πῶς θὰ γλυτώσουμε; Ἡ μητέρα μας θὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴ λύπη της!...»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος

ΙΣΩ, στὸ μεγάλο ξύλινο σπίτι τους, στὴν ἄκρῃ τῆς ζούγκλας, ὁ Τζιμ Μπάρτον κι' ἡ γυναῖκα του

“Ελσα, είναι καθισμένοι στη θεράντα και κυττάζουν αδιάκοπα προς το μέρος της ζούγκλας, με την άνησυχία ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους.

— Έχουν περάσει τρεις ώρες και δε φάνηκαν ακόμα! λέει η “Ελσα. Τί νάγιναν όλοι τους; “Ο Ντάνυ κι’ η Ντιάνα, ό Τσιπιτσιόπι κι’ ό Κοντοστούπης! Φοβόυμολ μήπως τούς συνέβη τίποτα κακό!

— Αυτό φοβόυμαι κι’ έγώ!, λέει ό Τζιμ. Δέ δικαιολογείται ή άπουσία τους αυτή! Πρέπει νά ψάξω!

Σηκώνεται, βγάξει τό κοστούμι του, τό γυρίζει από την άνάποδη και τό φοράει πάλι. Είναι τώρα ντυμένος

μέ μία κόκκινη έφαρμοστή στολή. Στούς ώμους του κρέμεται μία μικρή άσπρη χρυσοκέντητη μπέρτα. Στο στήθος του είναι κεντημένο μέ χρυσή κλωστή ένα «Υ». Αυτό είναι τό σήμα του “Υπεράνθρωπου! “Ο δημοσιογράφος Τζιμ Μπάρτον είναι τώρα ό “Υπεράνθρωπος, ό πιό μεγάλος, πιό δυνατός, και πιό δυναμικός ήρωας όλων των εποχών!

“Ο “Υπεράνθρωπος γυρίζει προς τη γυναίκα του και άνοίγει τό στόμα του για νά πη κάτι, μά την ίδια στιγμή ένα μικροσκοπικό πλάσμα προσγειώνεται στη θεράντα, μπροστά του. Είναι ό Τσιπιτσιόπι, τό τερατάκι!

— Τσιπιτσιόπι! φωνάζει ή “Ελσα. Πού είναι ό Ντάνυ κι’

Και τότε μία άπίστευτη σύγκρουσι άρχίζει ανάμεσα στούς “Υπεράνθρωπους και στούς Διαμαντάνθρωπους! Τό σχέδιο του “Υπεράνθρωπου είναι μεγαλοφυές και, αν πετύχη, ή νίκη θά είναι μαζί του.

ή Ντιάνα: Ποῦ εἶναι ὁ Κοντοστούπης;

Ὁ Τσιπιτοῖπ σαλεύει τὸ ράμφος του μὲ ἀπελπισία.

— Τούς... τοὺς ἔπιασαν οἱ Ντιαμαντάνθρωποι!, λέει μὲ τὴ στριγγὴ θραχνὴ φωνή του.

— Οἱ Διαμαντάνθρωποι ; φωνάζει ἑκπληκτὸς ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί θέλεις νὰ πῆς; Τί εἶναι οἱ Διαμαντάνθρωποι;

— Εἶναι... πολυέλαιοι ποῦ περπατοῦν!, ἀπαντᾷ ὁ Τσιπιτοῖπ. Ἦταν κι' ἕνας πρᾶσιнос ἐλέφαντας καὶ ἡ Ντιαμαντένια Βασίλισσα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἔλσα κυττάζονται. Μιά σκέψι περνάει ἀπὸ τὸ μυαλό τους: Ὁ Τσιπιτοῖπ ἔχει σίγουρα τρελλαθῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σκύβει, ἀρπάζει τὸν Τσιπιτοῖπ καὶ ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτίναξι λέγοντάς του:

— Ὁδήγησέ με στὸ μέρος ὅπου χάθηκαν ὁ Ντάνυ, ἡ Ντιάνα κι' ὁ Κοντοστούπης! Ἐγὼ θὰ πετῶ κι' ἐσύ θὰ μοῦ δείχνεις!

Σὰν τεράστιος ἀετὸς ποῦ κουβαλάει τὴ λεία του, ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάει πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα κρατῶντας τὸν Τσιπιτοῖπ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, προσγειώνεται κοντὰ στὸ στόμιο τῆς χαράδρας, ὅπου ὁ Τσιπιτοῖπ εἶχε δῆ νὰ μπαίνουν οἱ φίλοι του μὲ τοὺς Διαμαντάνθρωπους.

— Ἐντῶ ἦταν!, λέει τὸ τερατάκι. Ἦταν ἕνας πρᾶσιнос ἐλέφαντας καί... νάτος!

Μέσα ἀπὸ τὴ χαράδρα,

προβάλλει πραγματικά ὁ πρᾶσιнос ἐλέφαντας τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας! Προχωρεῖ ὀρμητικὰ σαλεύοντας ἄγρια τὴν προβοσκίδα του καὶ σαλπίζοντας διαπεραστικά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει πάλι τὸν Τσιπιτοῖπ καὶ ἀπογειώνεται. Ἀφήνει τὸ τερατάκι πάνω σ' ἕνα δέντρο κι' ἔπειτα πετάει σὰν σαῖτα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐλέφαντα.

Σκοπεύει νὰ περάσῃ ξυστὰ πάνω ἀπὸ τὸ μεγαθήριο καὶ νὰ συντρίψῃ τὸ κρανίو μὲ μιὰ γροθιά. Μὰ ὁ ἐλέφαντας περιμένε φαίνεται κάτι τέτοιο, γιὰτὶ ξαφνικὰ ἀνορθώνεται στὰ πίσω πόδια του προτεινώντας τοὺς χαυλιόδοντας του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν προλαβαίνει νὰ ἀνακόψῃ τὴ φόρα του καὶ νὰ σταματήσῃ. Πέφτει ἐπάνω στοὺς χαυλιόδοντας τοῦ ἐλέφαντα καὶ νοιώθει ἕνα δυνατό πόνο στὸ στήθος! Οἱ χαυλιόδοντας δὲν μποροῦν, θέβαια, νὰ τρυπήσουν τὸ σκληρὸ καὶ ἐλαστικὸ κορμὶ του, μὰ ἡ ὀρμὴ τῆς συγκρούσεως ἦταν τέτοια ὥστε ὁ Ὑπεράνθρωπος πέφτει χάμω λιπόθυμος.

Ὁ ἐλέφαντας, ἀφήνοντας ἕνα θριαμβευτικὸ σάλπισμα γιὰ τὴ νίκη του, ὀρμᾷ ἐναντίον τοῦ πεσμένου ἀνθρώπου γιὰ νὰ τον συντρίψῃ ποδοπατώντας τον!

Φτάνει κοντὰ του, σηκώνει τὸ ὀγκῶδες πόδι του καὶ τὸ κατεβάζει μὲ ἀφάνταστη δύναμι!

Μιά στιγμή όμως πρίν τὸ πόδι τοῦ θηρίου τὸν ἀγγίξει, ὁ Ὑπεράνθρωπος συνέρχεται! Ἀρπάζει καὶ μὲ τὰ δύο του χέρια τὸ πόδι τοῦ ἐλέφαντα, τὸ σπρώχνει πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τὸ γυρίζει μὲ δὴλ τοῦ τῆ δύναμι.

Βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ πράσινος ἐλέφαντας χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει χαμῶ μὲ θρόντο κάνοντας τὴ ζουγκλα γύρω νὰ ἀντηχήσῃ καὶ νὰ τρανταχθῇ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ δίνει τὸν καιρὸ στὸν τεράστιο ἀντίπαλό του νὰ συνέλθῃ.

Μ' ἓνα πῆδημα, ἀνορθώνεται καὶ ρίχνεται ἐπάνω του. Ἡ τρομερὴ γροθιά του σηκώνεται ψηλά καὶ κατεβαίνει μὲ ὀρμὴ ἐμβόλου ἀτμομηχανῆς ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ θηρίου!

Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ ὀγκῶδες καὶ συμπαγὲς κρανίον τοῦ μεγάλου θηρίου ἀνοίγει στὰ δύο. Ὁ ἐλέφαντας σπαρταράει μουγγρίζοντας φριχτὰ καὶ μένει ἀσάλευτος, νεκρὸς!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνορθώνεται λαχανιασμένος.

Δὲν εἶχε τρελλαθῇ, λοιπόν, ὁ Τσιτσιπί! Ὁ πράσινος ἐλέφαντας ὑπῆρχε πραγματικά! Ἄρα καὶ οἱ Διαμαντάνθρωποι ὑπῆρχαν. Τί ἦσαν δὲ μὴς αὐτοὶ οἱ Διαμαντάνθρωποι;

Ἀποφασισμένοι νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον αὐτό καὶ νὰ σώσῃ τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν Κοντοστούπη, ὁ Ὑπεράνθρω-

πος προχωρεῖ πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς χαράδρας.

Ξαφνικὰ σταματάει. Μία γυναῖκα προβάλλει μπροστὰ του. Εἶναι ἀφάνταστα ὁμορφὴ καὶ τὰ μάτια της, γεμάτα μυστήριο, γοητεία καὶ ὁμορφιά, καρφώνονται στὰ δικά του, σπιθίζοντας γλυκὰ.

Μὲ τὸ βλέμμα τους, κατὰ παράξενον εἰσχωρεῖ στὴν ψυχὴ τοῦ μεγαλύτερου ἥρωος ὅλων τῶν ἐποχῶν! Νοιώθει ἓνα ἀλλόκοτον συναίσθημα! Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ πῇ στὰ πόδια τῆς γυναίκας αὐτῆς καὶ νὰ τῆς δηλώσῃ ὅτι εἶναι σκλάβος της, ὅτι εἶναι πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὴ ζωὴ του γι' αὐτήν!

«Γιατί μοῦ συμβαίνει αὐτό; ἀναρωτιέται. Ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα μου ὅσο τίποτ' ἄλλο στὸν κόσμον! Πῶς λοιπὸν μὴ ἄλλη γυναῖκα μὲ κάνει νὰ αἰσθάνωμαι ἔτσι; Δὲν πρέπει νὰ ὑποκύψω! Πρέπει νὰ ἀντισταθῶ!»

Σφίγγει τὰ δόντια του καὶ καταφέρνει νὰ διατηρήσῃ τὴν αὐτοκυριαρχία του.

— Ποῦ εἶναι τὰ παιδιὰ μου; ρωτᾷ μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἐλαφρά. Σκότωσα τὸν ἐλέφαντά σου καὶ θὰ σκοτώσω καὶ σένα τὴν ἴδια, ἂν δὲν ἐλευθερώσῃς ἀμέσως τὰ παιδιὰ μου!

— Πολὺ καλὰ!, ἀπαντᾷ ἡ γυναῖκα μὲ φωνὴ ποὺ ἀντηχεῖ σὰν ἐξαίσια μουσικὴ στ' αὐτιά του. Εἰσαι ὁ Ὑπεράνθρωπος! Σὲ ἀναγνωρίζω ἀπὸ τὸ σῆμα ποὺ εἶναι κεντημένο στὸ στήθος σου καὶ

ἀπὸ τὸ ὅτι κατάρθωσες νὰ σκοτώσης τὸν πράσινο ἐλέφαντά μου! Ἔπρεπε νὰ καταλάβω πὼς τὰ δυὸ ἐκεῖνα παιδιὰ ἦσαν παιδιὰ σου! Θέλεις νὰ τὰ δῆς; Περίμενε!

Ἡ στοργὴ
τῆς κέρης!

ΑΦΗΝΕΙ μιά μακρόσυρτη κραυγὴ καὶ μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ἀέρας γύρω καὶ τὸ ἔδαφος γεμίζουν ἀπὸ ἑκατοντάδες Διαμαντάνθρωπους!

Τὰ κρυστάλλινα ὄντα σταματοῦν σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο, περιμένοντας διαταγὴ τῆς Διαμαντίνιας Βασίλισσας γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του.

— Αὐτὸς εἶναι ὁ στρατὸς μου, Ὑπεράνθρωπε! Εἶναι ἄνθρωποι ἀπὸ διαμάντια! Ναι! Ἄνθρωποι, ποταγματικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ διαμάντια!

Καὶ διηγεῖται στὸν Ὑπεράνθρωπο αὐτὰ πού εἶχε διηγηθῇ στὸν Κεραυνὸ καὶ στὴν Ἀστραπή.

— Εἶναι φοριχτό!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Εἶναι τρομερό! Ἀπίστευτο! Πρέπει νὰ ἔχῃς ψυχὴ σατανᾶ γιὰ νὰ κάνῃς ἕνα τέτοιο ἔγκλημα! Ἦρθε ὁμως τὸ τέλος σου! Θὰ ἐξοντώσω ἐσένα καί...

Ἡ Διαμαντίνια Βασίλισσα χαμογελάει περιφρονητικά.

— Δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃς τίποτα!, λέει. Ἄν δοκιμάσης νὰ ἐπιτεθῇς ἐναντίον μου, οἱ Διαμαντάνθρωποί μου θὰ ρι-

χτοῦν ἐπάνω σου καὶ θὰ σὲ κεραυνοβολήσουν! Καὶ δὲ θὰ τολμήσης νὰ ἀντισταθῇς!

— Γιατί δὲ θὰ τολμήσω νὰ ἀντισταθῶ;

— Γιατὶ ἀνάμεσα στοὺς Διαμαντάνθρωπους αὐτοὺς πού θλέπεις γύρω σου εἶναι καὶ τὰ δυὸ σου παιδιὰ κι' ὁ μικρόσωμος φίλος σου! Ἄν ἀρχίσῃς νὰ χτυπᾷς καὶ νὰ διαλύῃς τοὺς Διαμαντάνθρωπους, θὰ σκοτώσης ἔτσι καὶ τὰ παιδιὰ σου!

Τὸ αἷμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου παγώνει στὶς φλέβες του, Καταλαβαίνει πὼς εἶναι στὴ διάθεσι τῆς τρομερῆς ἐκείνης γυναίκας! Βλέπει ὅτι κάθε ἀντίστασι εἶναι μάταιη. Δὲν ἐγκαταλείπει ὁμως τὸν ἀγῶνα!

Συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ Διαμαντάνθρωποι ρίχνονται ἐπάνω του ἀπ' ὅλες τὶς μεριές καὶ τὸν σκεπάζουν σχεδὸν μὲ τὰ διάφανα κορμιά τους.

Δεκάδες ἀστραπὲς χτυποῦν τὰ κορμὶ τοῦ φίλου μας καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει τίς αἰσθήσεις του!

Κατρακυλᾷ χάμω καὶ μένει ἀκίνητος μπροστά στὰ πόδια τῆς παράξενης καὶ ἐγκληματικῆς γυναίκας.

Ἡ Διαμαντίνια Βασίλισσα, χαμογελῶντας θριαμβευτικά, ἀφήνει πάλι μιά κυματιστή, μακρόσυρτη κραυγὴ. Οἱ Διαμαντάνθρωποι σήκωνουν ἀπὸ χάμω τὸ κορμὶ τοῦ πεσμένου ἥρωος καὶ προχωροῦν πρὸς τὸ θάθος τῆς χαράδρας.

Ἄνάμεσα στὰ κρυστάλλινα ὄντα, πού κουβαλᾶνε τὸν Ὑπεράνθρωπο, εἶναι κι' οἱ τρεῖς φίλοι μας, ὁ Ντάνυ, ἡ Ντιάννα κι' ὁ Κοντοστούπης. Ὁ Κοντοστούπης ὑπακούει στὶς διαταγὲς τῆς γυναῖκας χωρὶς νὰ καταλαβῇ τί κάνει. Ὁ Κεραυνὸς ὅμως κι' ἡ Ἀστραπή ὑποφέρουν πολύ. Εἶχαν πάρει μέρος στὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ πατέρα τους, μὰ ἡ καρδιά τους μάτωνε γιὰ τὴν ἥσαν ὑποχρεωμένοι νὰ ἐνεργοῦν σύμφωνα μὲ τὶς διαταγὲς τῆς γυναῖκας ἐκείνης.

Ποτέ ἄλλοτε δὲν εἶχαν ὅρεθῇ σέ τόσο τραγικὴ θέσι! Ποτέ ἄλλοτε δὲν εἶχαν ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ποτέρα τους!

«Θεέ μου!, σκέπτεται ἡ Ἀστραπή. Γιατί νὰ τυραγνίσαι ἐτσι; Τί κακὸ ἔχω κάνει καὶ μὲ τιμωρεῖς; Κάνε με νὰ πεθάνω πρὶν τὰ μάτια μου δοῦν χειρότερα πράγματα καὶ πρὶν ἢ κακούργα αὐτὴ γυναῖκα μὲ θάλῃ νὰ σκοτώσω τὸν πατέρα μου! Λυπήσου με. Θεέ μου!»

Δὲν μπορεῖ νὰ κλάψῃ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πόνο της. νοιώθει ὅμως ὅτι κι' ὁ Κεραυνὸς δίπλα της, αἰσθάνεται τὴν ἴδια λύπη καὶ τὸν ἴδιο πόνο.

Οἱ Διαμαντάνθρωποι φτάνουν στὸ βάθος τῆς χαράδρας καὶ μπαίνουν σ' ἓνα μεγάλο στόμιο σπηλιάς. Προχωροῦν μέσα σ' ἓναν ὑπόγειο διάδρομο καὶ σταματοῦν μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνοιχτὴ πόρτα. Πέντε μόνο ἀπὸ αὐτοὺς μὲ

τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή ἀνάμεσά τους, μπαίνουν μέσα στὴν αἰθουσα ὅπου εἶναι στημένη ἡ φριχτὴ μηχανὴ πού μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώπους σὲ κρυστάλλινα ὄντα.

Ὑπακούοντας στὶς σιωπηρὲς διαταγὲς τῆς Διαμαντίας Βασιλίσσας, οἱ Διαμαντάνθρωποι θάζουν τὸν Ὑπεράνθρωπο μέσα στὴ γυάλινη θήκη καὶ ἀποτραβιοῦνται πρὸς τὴν πέρα. Ἡ γυναῖκα τραβάει ἕνα μοχλὸ καὶ ἡ μηχανὴ ἀρχίζει νὰ βουίζει.

Ἡ Ἀστραπή βλέπει μέσα στὴ γυάλινη θήκη τὸν ἀγαπημένο πατέρα της νὰ μουσκεύεται στὸν ἰδρώτα καὶ ἡ ψυχὴ της σπαράζει.

«Θεέ μου!, σκέπτεται. Δόσε μου τὴ δύναμι νὰ τὸν βοηθήσω! Κάνε με ἱκανὴ νὰ σώσω τὸν πατέρα μου ἀπὸ τὴν τρομερὴ μοῖρα πού τὸν περιμένει! Μὴν ἐπιτρέψῃς ὁ Ὑπεράνθρωπος, τὸ τελειότερο πλάσμα πού ἔχεις δημιουργήσει πᾶν στὴ γῆ, νὰ γίνῃ ἕνα ἄψυχο φριχτὸ κρυστάλλινον ὄν σὰν ἐμένα καὶ σὰν αὐτοὺς πού εἶναι κοντά μου!..»

Τὸ κορμί της τρέμει ὁλοκληρὸ ἀπὸ τὴν ταραχὴ. Τὰ διαμάντια πού τὸ ἀποτελοῦν χτυποῦν τὸν αὐτὸν μὲ τὰλλα κουδουνίζοντας μελωδικά.

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι πού κανένας δὲν περίμενε. Τὰ διαμάντια τῆς Ἀστραπῆς ἀρχίζουν νὰ θαμπώνουν, νὰ χάνουν τὴ διαφάνειά τους καὶ τὸ σχῆμα τους!

Τὸ κορμί της γίνεται γιὰ

μερικές στιγμές ένα αμφίβολο ανάκατεμα σχημάτων, χρωμάτων και μορφών. "Επειτά, με μιάς τὸ κορμὶ τοῦ κοριτσιοῦ γίνεται τὸ κανονικὸ καὶ φυσικὸ κορμὶ τῆς Ντιάνας, τῆς Ἀστραπῆς, τῆς Κόρης τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Ἡ ἀγάπη της, ἡ στοργὴ της, ἡ λατρεῖα της γιὰ τὸν πατέρα της εἶχε νικήσει! Ἡ Ἀστραπὴ δὲν εἶναι πιά ἕνας ἀψυχος καὶ ἄβουλος τερατώδης Διαμαντάνθρωπος.

Διαμαντέπουλα!

ΜΑΤΙ παρόμοιο φαίνεται πῶς συμβαίνει καὶ στὸν Κεραυνὸ δίπλα της, μὰ ἡ Ἀστραπὴ δὲ χάνει οὔτε στιγμή γιὰ νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ δῇ.

Μ' ἕνα ἀκροβατικὸ πῆδημα θρίσκειται δίπλα στὴ Διαμαντένια Βασίλισσα τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ποῦ αὐτὴ ἀπλώνει τὸ χέρι της γιὰ νὰ κατεβάσῃ τὸ δεῦτερο μοχλὸ, τὸ μοχλὸ ποῦ θὰ μετέβαλλε τὸν Ὑπεράνθρωπο σ' ἕνα πλάσμα ἀπὸ κρυστάλλους!

Ἡ μικρὴ γροθιά τοῦ κοριτσιοῦ ὑψώνεται γοργὰ καὶ χτυπάει τὴ σατανικὴ γυναικὰ στὸ σαγόνι, κάνοντάς την νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ πᾶν νὰ πέσῃ ἀναίσθητη πέντε μέτρα μακριά!

Ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς πίσω ἀποκτᾷ κι' αὐτὸς πάλι τὴν ἀνθρώπινη μορφὴ του, ἡ Ἀστραπὴ ὁρμάει στὴ γυάλινη

θήκη, τὴν ἀνοίγει καὶ τραβάει ἔξω τὸν ἀναίσθητο πατέρα της, ποῦ εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ ἀφροῦς ἰδρώτα!

Μὲ τὴν ἄκρῃ τοῦ φουστάνιου της τοῦ καθαρίζει τὸ πρόσωπο καὶ τὸν δροοῖζει μ' ἕνα ποτῆρι νερὸ ποῦ θρῆκε σ' ἕνα τραπέζι.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀνοίγει τὰ μάτια τοῦ, κυττάζει γύρω του, βλέπει ποῦ θρίσκειται καὶ τινάζεται ὀρθιος.

— Ἀγαπημένα μου παιδιὰ!, μουρμουρίζει μὲ λαχτῶρα σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά του τὸν Ντάνου καὶ τὴ Ντιάναν. Ἡ ἐγκληματικὴ αὐτὴ γυναικὰ μοῦ εἶχε πῆ ὅτι...

— Ναι, πατέρα!, ἀπαντᾷ τὸ κορίτσι. Μὰς εἶχε μεταβάλει καὶ τοὺς δυὸ σὲ Διαμαντάνθρωπους, ὅπως λίγο ἔλειψε νὰ κάνῃ καὶ σὲ σένα! Ἡ ταραχὴ μας ὅμως καὶ ἡ λύπη μας, ποῦ σὲ θλέπαμε νὰ παθαίνης κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο, φαίνεται πῶς ἄλλαξε μέσα μας τοὺς κρυστάλλους καὶ τοὺς θάλυσε καὶ μᾶς ἔκανε πάλι ἀνθρώπους! Εἶναι φριχτὸ νὰ σκέπεται κανεὶς πατέρα πῶς ὅλα τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ ὄντα γύρω μας ἦσαν ἄλλοτε ἀνθρώποι μὲ ζωὴ καὶ ψυχὴ!

— Πρέπει κάτι νὰ κάνουμε γιὰ νὰ τοὺς σώσουμε!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Θὰ μᾶς βοηθήσῃ σ' αὐτὸ ἡ ἴδια ἡ δημιουργὸς τους! Ποῦ εἶναι;

Τὰ δυὸ παιδιὰ γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου εἶχε

πέσει ἀναίσθητη ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα, καὶ ἀφήνουν μιὰ κραυγὴ ἐκπληξέως καὶ θυμοῦ.

Ἡ μυστηριώδης διαβολικὴ γυναίκα δὲν ἦταν πιά ἐκεῖ! Εἶχε χαθῇ χωρὶς νὰ τὴν δοῦν ἢ νὰ τὴν ἀκούσουν νὰ θγαίνῃ ἀπὸ τὴν αἴθουσα!

Κυττάζουν γύρω. Ἡ αἴθουσα εἶναι ἄδεια! Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα ἔχει χαθῇ παίρνοντας μαζί της καὶ τὰ θύματά της, τοὺς Διαμαντάνθρωπους!

— "Ἐξω γρήγορα! φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὰ παιδιὰ του. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξεφύγῃ!

Πετώντας, οἱ Ὑπεράνθρωποι διασχίζουν τὰ ὑπόγεια περάσματα καὶ θγαίνουν στὴ χαράδρα. Δὲν βλέπουν κανέναν ἐκεῖ καὶ συνεχίζουν τὸ πέταμά τους. Βγαίνουν ἀπὸ τὴ χαράδρα καὶ σταματοῦν κατὰπληκτοι.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρῶζουν εἶναι ἀπίστευτο. Ἐκατοντάδες Διαμαντάνθρωποι τοὺς περιμένουν ἐκεῖ. Ἄλλοι στέκονται χάμω σχηματίζοντας ἓνα μεγάλο ἡμικύκλιο καὶ ἄλλοι πετοῦν στὸν ἀέρα κλεινώντας πρὸς κάθε κατεύθυνσι τὴν ἔξοδο τῆς χαράδρας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματᾷ διστακτικὸς. Θὰ μπορούσε ἴσως ν' ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσά τους, μὰ δὲ θέλει νὰ σκοτώσῃ ἄθωα πλάσματα, ποὺ ἡ ἐγκληματικὴ ἐκείνη γυναίκα εἶχε μεταβάλλει σὲ κρυστάλλινα ὄντα!

Μιὰ μόνο διέξοδος ὑπάρ-

χει, νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ ξεφύγουν πετώντας πρὸς τὸν οὐρανὸ, ἀπὸ τὸ ἐπάνω ἄνοιγμα τῆς χαράδρας.

Δὲν προλαβαίνει ὁμως νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό του, ὅταν, ἀπὸ τὸ μέρος ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐσκόπευε νὰ ξεφύγῃ, βλέπει νὰ πλησιάζουν πετώντας δυὸ ἀλλόκοτα ὄντα. Εἶναι κρυστάλλινα κι' αὐτά, ὅπως τὰ ἄλλα, μὰ δὲν εἶναι Διαμαντάνθρωποι. Δὲν ἔχουν σχῆμα ἀνθρώπου! Ἐχουν σχῆμα πολὺ μεγάλων πουλῶν!

Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα, ποὺ στέκεται λίγο πὸ πέρα ἀνάμεσα στοὺς Διαμαντάνθρωπους, λέει σαρκαστικά:

— Ἐμπρός, Ὑπεράνθρωπε! Σοὺ στέλνω δυὸ ἀντάξιους ἀντιπάλους σου! Εἶναι δυὸ ἄγριοι σταυραετοὶ τῶν Ἰμαλαίων, ποὺ τοὺς ἔκανα διαμαντένιους μὲ τὴ μηχανή μου! Ἡ δύναμί τους εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δύναμι τῶν Διαμαντάνθρωπων! Τὸ ἄγγιγμά τους φέρνει ἄμεσο θάνατο!

Τὰ κρυστάλλινα πουλιὰ πλησιάζουν γοργά. Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζυγίζει τὴν κατάστασι ὑπολογίζοντας τίς ἀποστάσεις καὶ προσπαθώντας νὰ βρῇ κανέναν τρόπο νὰ ξεγλυτώσῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη καὶ κρίσιμη αὐτὴ θέσι.

Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει. Νὰ υποχωρήσῃ μαζί μὲ τὰ παιδιὰ του, ἐφαρμόζοντας μιὰ πανουργία ποὺ ἴσως τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ νύχια τῆς

σατανικής αντιπάλου του.

— 'Ακολουθήστε με!, λέει στα παιδιά του. Θά κάνετε ό,τι θά κάνω κι' ἐγώ!

'Απογειώνεται με τὸν Κεραυνό καὶ τὴν 'Αστραπή ξοπίσω του, διαγράφει ἓνα γοργὸ ἡμικύκλιο, περνώντας μπρὸς ἀπὸ τὰ Διαμαντόπουλα, κι' ἔπειτα κάνει μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ κατευθύνεται ὁλόϊσα πρὸς τοὺς Διαμαντάνθρωπους!

Τὰ Διαμαντόπουλα, ἀγριεμένα γιατί ἡ λεία τους τοὺς εἶχε ξεφύγει, ρίχνονται με μανία ἐναντίον τῶν 'Υπεραν-

θρώπων, ἀναπτύσσοντας ἀπίστευτη ταχύτητα καὶ σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν βολίδες.

Πλησιάζουν στοὺς φίλους μας, μὰ τὴ στιγμή ἀκριβῶς ποὺ κόντευαν νὰ τοὺς φτάσουν, σὲ ἀπόστασι μισοῦ μόνο μέτρου ἀπὸ τοὺς Διαμαντάνθρωπους, ὁ 'Υπεράνθρωπος με τὰ παιδιά του κάνουν μιὰν ἀπότομη στροφή πρὸς τὰ πάνω! Περνοῦν ξηστὰ διπλά ἀπὸ τοὺς Διαμαντάνθρωπους καὶ στρίβοντας πάλι, γυρίζουν πρὸς τὰ πίσω!

Τὰ Διαμαντόπουλα δὲν προλαβαίνουν νὰ συγκρατηθοῦν καὶ νὰ σταματήσουν. Μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχουν πέφτουν μέσα στὸ πλῆθος τῶν Διαμαντάνθρωπων καὶ συγκρούονται μ' αὐτούς.

Καὶ τότε συμβαίνει αὐτὸ ποὺ περίμενε ὁ 'Υπεράνθρωπος. Μεγάλες ἀστραπὲς ἀναπηδοῦν ἀπὸ δεκάδες Διαμαντάνθρωπους καὶ χτυποῦν τὰ Διαμαντόπουλα ἀπὸ κάθε πλευρά! "Ἄλλες ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν Διαμαντόπουλων καὶ χτυποῦν τοὺς Διαμαντάνθρωπους!

'Ανάμεσα στοὺς Διαμαντάνθρωπους καὶ στὰ Διαμαντόπουλα ἀναπτύσσεται ἔτσι μιὰ μεγάλη θερμότητα, τόσο ὕψηλὴ ὥστε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

Μέσα στὴ θερμότητα αὐτῇ, οἱ κρύσταλλοι τῶν θυμάτων τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας ἀποσυντίθενται! Τὰ κορμιά τους θαμπώνουν, τὸ

Εἶσαι ἓνας... πολυέλατος ποὺ περπατάει!, εἶπε ὁ Κοντοστούπης.

Μιά παράξενη γυναίκα πρόβαλε μπροστά στον 'Υπεράνθρωπο

σχήμα τους αλλάζει!

Μέσα σέ λίγες στιγμές, τὰ δυὸ Διαμαντόπουλα ξαναγίνονται δυὸ ὁμορφοὶ μεγάλοι σταυραετοί, πὺ χτυποῦν μὲ δύναμι τὰ φτερά τους καὶ φεύγουν τρομαγμένοι.

Οἱ Διαμαντάνθρωποι, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχαν συγκρουσθῇ, μεταβάλλονται σὲ ἀνθρώπους! *Ἄλλοι εἶναι ἰθαγενεῖς κι' ἄλλοι λευκοὶ ἐξερευνητές, πὺ εἶχαν πέσει στὰ χέρια τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας!

Οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι κυττάζουν γύρω κατὰ-πληκτοὶ καὶ σαοτισμένοι κι' ἔπειτα τὸ θάζουν στὰ πόδια καὶ χάνονται μέσα στὴ ζούγκλα!

Οἱ ὑπόλοιποι Διαμαντάνθρωποι, πὺ εἶχαν διατηρήσει τὴν κρυστάλλινη μορφὴ τους, ἔχουν κυριευθῇ ἀπὸ τόσο μεγάλη μανία, ὥστε τὰ κορμιά τους τρέμουν καὶ τὰ διαμάντια τους κουδουνίζουν δαιδαλά χτυπώντας τὸνα τ' ἄλλο!

Σὰν ἓνα σύννεφο ἀπὸ διαμάντια ὁρμοῦν πετώντας ἐναντίον τῶν φίλων μας καὶ μιά τρομακτικὴ σύγκρουσις ἀρχίζει.

Οἱ φίλοι μας ἀντέχουν τώρα περισσότερο στὸ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα, πὺ ἐξαπολύουν τὰ ἀλλόκοτα αὐτὰ πλάσματα. Ἡ ὁμαδικὴ ὁμως ἐπίθεσί τους καὶ οἱ ἀστραπὲς πὺ τοὺς χτυποῦν ἀπὸ κάθε πλευρά

ρά, ζαλίζουν τους Ύπεράνθρωπους και τους κάνουν να ξεφωνίζουν κάθε τόσο από τὸν πόνο!

Μὰ καὶ οἱ ἀντεπιθέσεις τῶν ἡρώων μας δὲν εἶναι χωρὶς ἀποτέλεσμα. Οἱ γροθιές τοῦ Ύπεράνθρωπου καὶ τῶν παιδιῶν του διαλύουν τοὺς Διαμαντάνθρωπους, ἐνῶ συγχρόνως ἡ καρδιά τους πονεῖ γιατί ξέρονται πῶς χτυποῦν ἀθῶα πλάσματα!

Καθὼς διαλύονται, οἱ Διαμαντάνθρωποι χάνουν τὴν κρυστάλλινη μορφή τους, πέφτουν χάμω καὶ γίνονται ἄνθρωποι, νεκροὶ ὅμως καὶ ἀκρωτηριασμένοι!

Καὶ τότε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, ὁ Ύπεράνθρωπος βλέπει κάτι πού κάνει τὴν καρδιά του νὰ παγώσει ἀπὸ τρόμο!

**Στὴν Προβοσιδα
τοῦ Ἑλέφαντα!**

Βλέπει μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους τῆς ζούγκλας, νὰ προβάλλη ἡ Ἑλσα. Μὴ βλέπονται τὸν ἄντρα της νὰ γυρίζη πίσω στοῦ σπιτί, εἶχε ἀπελπισθῇ καί, γεμάτη ἀγωνία, εἶχε ξεκινήσει μέσα στὴ ζούγκλα γιὰ νὰ βρῇ τοὺς δικούς της! Καὶ τώρα βρίσκεται στὸν κίνδυνο νὰ πεθάνη χτυπημένη ἀπὸ τὶς ἀστραπὲς τῶν Διαμαντάνθρωπων!

Τὸ μυαλό τοῦ Ύπεράνθρωπου δουλεύει γοργά! Πρέπει νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴ σύγκρουσι ἐκείνη, πρὶν ἢ Διαμαντένια Βασίλισσα ἀντιληφθῇ τὴν παρουσία τῆς Ἑλσας καὶ στείλῃ τὰ κρυστάλλινα τέρατά της ἐναντίον της!

— Ἀκολουθήστε με, παιδιά!, φωνάζει.

Καὶ ὑποχωρεῖ πετώντας πρὸς τὴν χαράδρα. Οἱ Διαμαντάνθρωποι τοὺς ἀκολουθοῦν μὲ μανία, χωρὶς οὔτε αὐτοί, οὔτε ἡ ἐγκληματικὴ δημιουργός τους νὰ μαντέψουν τὴν παγίδα στὴν ὁποία τοὺς παρασύρει ὁ Ύπεράνθρωπος!

Οἱ τρεῖς φίλοι μας διασχίζουν γοργὰ τὴν χαράδρα καὶ φτάνοντας στὸ βάθος της, στρίβουν ἀπότομα πρὸς τὰ πάνω, πρὸς τὸν οὐρανό!

Οἱ Διαμαντάνθρωποι, πού ἔρχονται ξοπίσω τους, δὲν προλαβαίνουν νὰ κάνουν τὴν ἴδια μανούβρα καὶ σωριάζονται στὸ βάθος τῆς χαράδρας, ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλο!

Ἐκεῖ συμβαίνει ὅτι εἶχε συμβῇ καὶ μὲ τὰ Διαμαντόπουλα. Ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν θυμάτων τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, ἡ θερμοκρασία πού ἀναπτύσσεται μέσα στὸ σωρὸ τῶν Διαμαντάνθρωπων γίνε-ται τόσο μεγάλη, ὥστε τὰ διάφανα κορμιά τους θαμπώνουν, ἀλλάζουν μορφή καὶ γίνονται πάλι ἀνθρώπινα!

Οἱ ἄνθρωποι πού ἀναπ-

δοῦν ἀπὸ τὸ σωρὸ ἐκεῖνο, τὸ θάζουν κι' αὐτοὶ κατατρομαγμένοι στὰ πόδια σὰν τοὺς ἄλλους καὶ χάνονται, ἀφήνοντας οὐρλιαχτὰ φρίκης!

Ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες τῶν Διαμαντάνθρωπων ἓνας μόνον διατηρεῖ τὴν κρυστάλλινη μορφή του. Εἶναι κοντός, πολὺ πιὸ κοντός ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ οἱ κινήσεις του ἔχουν κάτι κωμικὸ καὶ γελοῖο!

Καθὼς πετάει στὸν ἀέρα, δίπλα στὸν πατέρα του καὶ τὴν ἀδελφή του, ὁ Κεραυνὸς λέει:

— Βάζω στοίχημα πὼς ὁ Διαμαντάνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ Κοντοστούπης! Μόνον αὐτὸς ἦταν τόσο κοντόσωμος. Ἐξάλλου, οἱ κινήσεις του ἔχουν κάτι ἀπὸ τὶς κινήσεις τοῦ Κοντοστούπη! Τί θὰ κάνουμε, πατέρα;

— Δὲν ἔχω τὸν καιρὸ νὰ ἀπασχοληθῶ μὲ τὸν Κοντοστούπη!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐσύ, Κεραυνέ, μείνε ἐδῶ καὶ προσπάθησε νὰ τὸν αἰχμαλωτίσης ἂν μπορέσης! Ἐγὼ κι' ἡ Ἀστραπὴ θὰ γυρίσουμε ἔξω ἀπὸ τὴν χαράδρα! Ἡ μητέρα σας θρίσκειται ἐκεῖ καὶ ἴσως κινδυνεύει αὐτὴ τῇ στιγμῇ!

Καὶ ξεμαρκοῦναι πετώντας πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς χαράδρας, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς χαμηλώνει πρὸς τὸν τελευταῖον Διαμαντάνθρωπο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶχε δίκιο. Ἡ Ἐλσα θρίσκειται πραγματικὰ σὲ κίνδυνον. Καθὼς θγαίνουν ἀπὸ τὴν χαρά-

δρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπὴ βλέπουν τὴ Διαμαντένια Βασιλισσὴ καθάλλα ο' ἓναν ἄλλο πράσινο ἐλέφαντα, μικρότερο ἀπὸ τὸν πρῶτο. Μὲ τὴν προσοκίδαν τοῦ ὁ ἐλέφαντας ἔχει ἀρπάξει τὴν Ἐλσα καὶ τὴν κρατᾷ ψηλά, ἔτοιμος νὰ τὴν πετάξῃ χάμω καὶ νὰ τὴν σκοτώσῃ ἂν ἡ κυρά του τὸν διατάξῃ!

Μὲ τὴν ψυχὴ ματωμένη ἀπὸ ἀγωνία, ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπὴ προσγειώνονται σὲ μικρὴ ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν ἐλέφαντα.

— Ἄν τὴν σκοτώσῃς, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος ἄγρια στὴν κακούργα γυναῖκα, θὰ πεθάνῃς κι' ἐσύ!

Ἡ Διαμαντένια Βασιλισσὴ χαμογελάει περιφρονητικά.

— Δὲ μ' ἐνδιαφέρει ἂν θά χάσω τὴ ζωὴ μου, Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Δὲ φοβοῦμαι τὸ θάνατο! Λυποῦμαι μόνον πού μὲ τὴν ἐπέμβασί σου μεταίωσες τὰ ἐκδικητικὰ σχέδιά μου! Δὲν ἐπιθυμῶ καθόλου νὰ σκοτώσω τὴ γυναῖκα σου! Θὰ τὴν ἀφήσω ἐλεύθερη! Μὲ ἓναν ὄρο ὅμως: Θὰ μοῦ δώσῃς τὸ λόγο σου ὅτι θὰ φύγῃς ἀμέσως ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά καὶ δὲ θὰ ξαναγυρίσῃς ποτὲ ἐδῶ! Θέλω νὰ συνεχίσω ἀνενόχλητη τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐκδικήσεώς μου! Ἄν δὲν τὸ δεχτῇς αὐτό, ἡ γυναῖκα σου θὰ πεθάνῃ, ἔστω κι' ἂν χάσω κι' ἐγὼ τὴ ζωὴ μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μένει σιωπηλός, ἐνῶ μέσα του ἔ-

νας σίφουνας πόνου, λύπης, θυμού και απογνώσεως αναστατώνει την ψυχή του!

Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ γυναῖκα του εἶναι ἀπέραντη καὶ ὁ θάνατός της θὰ τὸν ἔκανε νὰ χάσῃ κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴ ζωὴ καὶ θὰ τὸν ἔρριχνε στὴν πιδὸ μαύρη ἀπελπισία, πού θὰ τὸν ὠδηγοῦσε ἴσως στὸ τέλος κι' αὐτὸν στὸ θάνατο!

Ἔπρεπε, λοιπόν, νὰ τὴν σώσῃ! Πῶς ὅμως! Ἡ τιμιότητά του καὶ ἡ ἀγάπη του πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερη τὴ διαβολικὴ ἐκείνη γυναῖκα, πού στὸ κρησφύγετό της προετοιμάζει τὴν καταστροφὴ τῆς ἀνθρωπότητος, τὴ δολοφονία ἑκατομμυρίων ἀνθρωπίνων υπάρξεων!

Τί νὰ κάνῃ; Πῶς νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν τρομερὸ κίνδυνο πού διατρέχει ἡ λατρευτὴ γυναῖκα του;

**Ὁ Κρυστάλλινος
Κοντοστεύτης**

Τὸ μεταξύ, ὁ Κεραυνὸς προσγειώνεται μέσα στὴ χαράδρα, μπροστὰ στὸ μικρόσωμο Διαμαντόνθρωπο.

Εἶναι πραγματικὰ ὁ Κοντοστεύτης καὶ ἡ δεيلή, πανικόβλητη ψυχὴ του τρέμει σὰν καλάμι στὸν ἄνεμο.

«Ἄγιοι Πάντες!, σκέπτεται. Ποιὸς εἶναι αὐτός; Ἄ! Ὁ Κεραυνός! Ἦταν φίλος μου, μὰ τώρα εἶναι ἐχθρὸς μου, γιατί εἶναι ἐχθρὸς τῆς

κυρᾶς μου, τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας! Πρέπει νὰ ἐπιτεθῶ, λοιπόν, ἐναντίον του! Ἄν ὅμως μοῦ δώσῃ καμμιά γροθιά καὶ μὲ διαλύσῃ; Μοῦ φαίνεται πὼς πρεπεὶ νὰ τὸ θάλω στὰ πόδια!»

Καὶ ὁ Κρυστάλλινος Κοντοστεύτης ἀπογειώνεται καὶ φεύγει πετώντας πρὸς τὴν ἐξοδο τῆς χαράδρας, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς πετάει ἑξίσω του.

Φτάνοντας ὅμως στὴν ἐξοδο τῆς χαράδρας, ὁ Κοντοστεύτης σταματᾷ ἀπτόμα, βλέποντας τὴν Ἑλσα νὰ σπαράξῃ στὸν ἀέρα, πιασμένη ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλέφαντα!

«Χρί... Χριστουλάκη μου!, σκέπτεται πλημμυρίζοντας ἀπὸ λύπη. Ἡ... Ἑλσα! Κινδυνεύει ἡ Ἑλσα, ἡ γυναῖκα τοῦ πιδὸ στενοῦ φίλου μου! Ὁχι! Εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ πιδὸ μεγάλου ἐχθροῦ μου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος εἶναι ἐχθρὸς τῆς κυρᾶς μου, ἄρα εἶναι ἐχθρὸς μου! Ἄρα εἶναι ἐχθρὸς μου κι' ὁ Κεραυνός κι' ἡ Ἑλσα κι' ἡ... Ἄστρα... Ὁχι! Ἡ Ἄστρατὴ δὲν εἶναι ἐχθρὸς μου! Τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἄστρατὴ! Ναι! Τὸ λέω τώρα στὸν ἑαυτὸ μου, μὰ δὲ θὰ τὸ πῶ ποτέ οὔτε στὴν ἴδια οὔτε σὲ κανέναν ἄλλο! Τὴν ἀγαπῶ! Τὸ ξέρω πὼς εἶμαι νάνος, πὼς εἶμαι ἀσχημὸς, πὼς εἶμαι ἀνάξιός της! Τῆς Ἄστρατῆς τῆς ταιριάζει ἕνας λεβέντης σὰν τὸν πατέρα της καὶ σὰν τὸν ἀδερφό της!

Τὴν ἀγαπῶ ὅμως καί, μολοντί θά θάψω μέσα μου τὴν ἀγάπη μου, θά κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σώσω τὴ μητέρα της! Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα εἶναι τώρα ἐχθρὸς μου!»

Καὶ ὁ Κοντοστούπης, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν κρυστάλλινη τερατώδη μορφή του, δαμάζει μέσα του τὴ δύναμι πού τὸν κάνει νὰ ὑπακούῃ στὶς διαταγὲς τῆς σατανικῆς κυρᾶς του, καταπνίγει τὴν παθολογικὴ δειλία του καὶ γίνεται ἥρωας!

Μ' ἓνα ἄφρικτὸ ταχύτατο πηδημα θρίσκει στὸν ἄερα καὶ προσγειώνεται πάνω στὸ σβέρκο τοῦ πράσινου ἐλέφαντα!

Ἀστραπὲς ξεπηδοῦν ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ Κοντοστούπη καὶ χτυποῦν τὸ τεράστιο ζῶο! Ὁ ἐλέφαντας κλονίζεται καὶ σουπᾶται! Ἡ προβοσκίδα του ξεδιπλώνεται, ἀφήνοντας ἐλεύθερη τὴ λεία της, καὶ ἡ Ἔλσα πέφτει!

Μέσα στὶς ἐπόμενες λίγες στιγμὲς συμβαίνουν μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα μερικά ἀπροσδόκητα καὶ ἐκπληκτικὰ πράγματα.

Ἡ Ἀστραπὴ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ μὲ μιὰ θεαματικὴ θουτιά θρίσκει κάτω ἀπὸ τὴ μητέρα της καὶ τὴν ἀρπάζει, πρὶν ἢ Ἡ Ἔλσα χτυπήσῃ χάμω καὶ σκοτωθῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πετώντας μὲ τὴν ὀρμὴ δίδιδας πού ξεμπουκάρει ἀπὸ στόμιο κανονιοῦ, ρίχνεται πάνω στὸν

πράσινο ἐλέφαντα καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὴ γροθιά του στὸ κεφάλι, ἀνοίγοντας στὰ δυὸ τὸ ὀγκῶδες κρανίον τοῦ μεγαθηρίου!

Ὁ Κεραυνὸς ἐκοφενδονίζεται σὰν σαίττα ἐναντίον τῆς Διαμαντένιας Βασίλισσας. Δὲν προλαβαίνει ὅμως. Κάτι πολὺ μικρὸ καὶ πολὺ γρήγορο πηδάει ἀπὸ ἓνα γειτονικὸ δέντρο καὶ προσγειώνεται πάνω στὸν ὦμο τῆς ἐγκληματικῆς γυναίκας! Εἶναι ὁ... Τσιπιτσιπ, πού περιμενε ὑπομονετικὰ τὴν εὐκαιρία νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς μέρος στὴ μάχη!

Τὸ κεφάλι του τραβιέται πίσω καὶ τινάζεται πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ τὸ μεγάλο ράμφος του χτυπάει τὴ Διαμαντένια Βασίλισσα στὴ θάσι τοῦ κεφαλιοῦ της, χαρίζοντάς της τὸ θάνατο!

Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, ὥστε ἓνας πού θὰ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνὴ αὐτὴ μὲ δυσκολία θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ἔπειτα τί ἀκριβῶς συνέβη!

Ὅταν κάθε κίνησι σταμάτησε, ὁ ἐλέφαντας ἦταν σωριασμένος χάμω μὲ τὸ κρανίον ἀνοιγμένο. Ὁ Ὑπεράνθρωπος στεκόταν μπροστά του μὲ τὴ γροθιά του ἀνυψωμένη ἀκόμα. Ἡ Ἔλσα στεκόταν πρὸ πέρα μὲ τὴ μητέρα της στὴν ἀγκαλιά της. Ἡ Διαμαντένια Βασίλισσα ἦταν πεσμένη, νεκρή, πάνω στὸν ἐλέφαντα μὲ τὸν Τσιπιτσιπ δίπλα της κι' ὁ Κεραυνὸς ἦταν γονατισμένος

κοντά της με τὰ χέρια άπλωμένα.

— Όσο για τόν Κοντοστούπη, πού έξακολουθούσε νά έχη τήν τερατώδη κρυστάλλινη μορφή του, στεκόταν πιδ πέρα κουνώντας μπρός πίσω τό κορμί του και κουδουνίζοντας τὰ διαμάντια του, ίκανοποιημένος πού είχε καταφέρει νά διώξη τό μίσος από μέσα του και νά σώση τούς φίλους του!

Ή Άστραπή αφήνει τή μητέρα της χάμω και πηγαίνει κοντά στον Κοντοστούπη, κάνοντας τήν καρδιά του νάνου νά σκιρτήσει από χαρά.

— Σ' ευχαριστούμε, Κοντοστούπη!, τού λέει. "Εσως τή μητέρα μου και ή ευγνωμοσύνη μας θα είναι άπέραντη και αιώνια! "Ελα! Θά σου ξεπληρώσω ένα μέρος από τó καλό, πού μάς έκανες, μεταβάλλοντάς σε σέ άνθρωπο πάλι! Ξέρω τόν τρόπο! Ακολουθήσέ με!

Και ή Άστραπή προχωρεί μέσα στη χαράδρα, με τόν Κοντοστούπη και τούς άλλους ξοπίσω της, μπαίνει στον ύπόγειο διάδρομο και φτάνει στην αίθουσα με τή μεγάλη μηχανή.

Έκεϊ, άνοίγει τή γυάλινη θήκη και λέει στον Κοντοστούπη:

— "Εμπα μέσα!

Ο Κοντοστούπης φοβάται μά ύπακούει. Και στήν κόλασι ακόμα άν του έλεγε ή Ντιάνα νά μη, θα έμπαινε ευχαρίστως.

Ή Άστραπή κλείνει τή

γυάλινη θήκη και κατεβάζει ένα μοχλό. Για μερικές στιγμές δέ συμβαίνει τίποτα. Έπειτα, έντελώς ξαφνικά, τó κρυστάλλινο τέρας πού βρίσκεται μέσα στη θήκη αλλάζει μορφή και γίνεται πάλι ό παλιός Κοντοστούπης! Οί φίλοι του άνοίγουν τή θήκη κι' ό νάνος βγαίνει έξω καμαρώνοντας σάν φουσκωμένος διάνος.

— Έσύ, λέει στον Τσιπιτσιπί, θά μού τó πληρώσης άκριβά αυτό πού έκανες! Γιατί σκότωσες τή Διαμαντένια Βασίλισσα και δέν τήν άφησες σέ μέσα τόν Κοντοστούπη τόν Κεραυνοβόλο, τó Διαμαντένιο Κοντοστούπη;

— Είσαι σπουνταίος!, άπαντάει ό Τσιπιτσιπί κοροϊδευτικά. Είσαι ντυνατός! Είσαι τρομερός! Είσαι ό Κοντοστούπης ό... Πολυέλαιος!

Μά ό νάνος δέν τόν προσέχει. Είναι άπασχολημένος στό νά ψάχνη τις τσέπες του και νά τις γυρίξη τὰ μέσα έξω, μορφάζοντας κάθε τόσο κωμικά με άπογοήτευσι.

— Τίποτα!, μурμουρίζει. Τίποτα!

— Τι κάνεις έκεϊ, Κοντοστούπη; ρωτάει με άπορία ή Ντιάνα.

— Ψάχνω τις τσέπες μου, δέ θλέπεις; άπαντάει ό νάνος. Πού ξέρεις άν δέ χώθηκε σέ καμμία τσέπη μου κανένα από τὰ... διαμάντια πού σχημάτιζαν τó κορμί μου όταν ήμουν Διαμαντήνθρωπος;

“Όσο κι’ αν είχε γίνει ή- φίλοι του δάζουν τὰ γέλια
 ρως και είχε σώσει την” Ελ- και οι... καρπαζές αρχίζουν
 σα, ο Κοντοστούτης δὲ γλυ- νὰ πέφτουν βροχή στο κα-
 τώνει ἀπὸ τὴ μοίρα του! ΟΙ φάλι του!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικό κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη
 Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ προσωρινὰ γραφεῖα μας
 (Λέκκα 23) οἱ δυὸ πρώτοι τόμοι τοῦ «Υπερανθρώπου» (τεῦχη 1—8
 καὶ 9—16).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τις ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
 τερικὸ ἐπιβάρυνσις γιά ἐξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικά ἐκάστου
 τόμου δραχ. 5.000.

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι καὶ θαυμασταί,
 Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενε τεύχος μου, ποῦ θὰ
 κυκλοφορήσῃ τὴν ἐπόμενη Τρίτη, ἀρχίζει
 μιὰ νέα περίοδος τῶν περιπετειῶν μου,
 μιὰ περίοδος ποῦ θ’ ἀφήσῃ ἐποχὴ στὴν ἱ-
 storia τῶν περιπετειωδῶν ἀναγνωσμά-
 των! Στὸ τεύχος αὐτό, ποῦ ἔχει τὸν τίτλο:

Η ΑΣΤΡΑΠΗ ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας καινεύργιος ἥρως, ἓ-
 νας νέος ἀντίπαλός μου, τρομερώτερος καὶ συντριπτικώ-
 τερος ἀπὸ κάθε προηγούμενο!

Κανένας σας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 23!

Διὸς σας

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαῖον Περιοδικὸν
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἀριθ. 22 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στὰ προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 1)2 καὶ 5
—7 1)2, πλὴν τῶν ἀπογευμάτων
Τετάρτης καὶ Σαββάτου.)

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφῶν. 36-373

Ἔκδοσις — Διευθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ. Λ. Θησέως 323

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ	12) Τὸ Τρῖνο τοῦ Θανάτου
Γῆ κινδυνεύει!	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦν-
ται.	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
3) Τὸ κυνῆγι τῶν Ἰπαμένων Ζούγκλαι	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τῇ
Δίσκων.	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
5) Οἱ Οὐρανοξόστες καταρρέουν.	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ.
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει	21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρ-
μων.
9) Κεραυνὸς, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
Ἐλέφαντα.
10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.	
11) Οἱ Ἄστοι ἐξορμοῦν!	

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάθουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἤΧΩ

τὴν Μεγαλύτερα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἑφημερίδα

